

EUROPESE HERAUT

Onafhankelijk Orgaan voor Geestelijke Kunst, Literatuur en Wetenschappen

2e jaargang no. 43

Uitgever: H. Melisie

Redactie- en Administratie-adres: Zandvoortselaan 170, Aerdenhout

Telefoon 0-2500 - 27908

Postgiro 7770

1 Juni 1955

DE HEMELLEN SPREKEN

Ik zeg U: Door de hemelen zult ge het cosmisch bewustzijn ontvangen.
Ge zult niet meer behoeven te geloven, maar ge zult weten!

WIE BEN IK? vraagt de theoloog . . . en **JOZEF RULOF** geeft hem het antwoord door Meester Alcar.

Het woord, dat tot u komt, is niet van uw wereld. Maak u gereed voor openbaringen, ge zult profetieën beleven. Zij, die tot u spreken, komen uit naam van God, van God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest tot u, d.w.z.: **ZIJ WETEN, WAAROVER ZIJ SPREKEN. U krijgt allereerst een inleiding voor de Eeuw van Christus.**

Toen de Messias op Golgotha zijn ogen sloot had Hij nog heel veel te zeggen. Of denkt gij dat dit niet zo is? Hebt gij u al eens afgevraagd, wat Christus eigenlijk de mensheid wilde schenken? Wat Hij ons had willen brengen, Hem die men heeft veracht en bezoedeld?

Waarijk, mijn zusters en broeders, Christus had nog heel veel te zeggen, maar tussen 32- en 33-jarige leeftijd heeft men Hem vermoord. Toen Hij terugkeerde in Zijn Koninkrijk Gods, riep Hij de engelen uit de Hemel bijeen. Gelooft u aan engelen? Is u geleerd, dat er waarlijk engelen zijn tussen leven en dood, of moeten wij u daarvan overtuigen? Christus riep Zijn engelen bijeen, Zijn afgezanten, en zeide: „Ge hebt gezien, ge hebt beleefd hoe men Mij op aarde heeft ontvangen. Heb ik dat gewild? Waarvoor heeft God Mij naar de aarde gezonden? Waarom stuurde Mijn Vader Mij vanuit het Al tot de stoffelijke mensheid? Wist Ik van tevoren, dat men Mij zou ombrengen en wat had Ik waarlijk willen geven aan die mensheid? Voelt ge, dat Mijn leven is vernietigd? Had ik meer kunnen schenken dan ik tot nu toe heb gedaan? Gaat met Mij terug naar de aarde.”

Christus keerde opnieuw terug, korte tijd slechts, om zich met de apostelen te verbinden. Hij toonde tevens de meesters uit de hemelen aan wat er gedaan zou kunnen worden voor de aardse mensheid. En toen dat voorbij was, keerde Hij terug naar Zijn goddelijke afstemming. Hij keerde terug in het Al om daar met de anderen uit Zijn leven het Goddelijke werk voort te zetten.

Wat nu geschiedde, geschiedde met een vast plan, een vast doel. De apostelen kregen verbinding met een hogere wereld. Zij hebben stemmen horen spreken; enigen kwamen tot onbewustzijn en spraken in andere talen, of zij vertegenwoordigden een hogere wijsheid en die wijsheid zouden zij aan de mensheid schenken. Hoe het leven van de apostelen is geweest, hebt ge leren kennen. Een voor een hebben ze hun eigen leven moeten inzetten. Stuk voor stuk werden zij bezoedeld en gemarteld, omdat de mensheid de hogere bewustwording van Christus niet begreep. Ook ik leefde toen op aarde en velen van u: u zult dat aanstonds, als wij aan het boek beginnen, begrijpen. We leefden in de tijd van Christus en hebben wellicht mede Zijn leven bezoedeld.

Toen de apostelen het aardse leven vaarwel hadden gezegd, zij de hemelen binnentraden, dachten zij hun meester voor zich te zullen zien. Zij werden opgevangen door de engelen, door cosmisch bewuste zielen, die hun vertelden, waar hun meester eigenlijk vertoefde. Allen zonderden zich af en gingen in meditatie. Zij voelden, dat zij toch aanstonds hun meester zouden ontmoeten.

Mijn geliefden, het woord, dat u thans van mij zult ontvangen, behoort mij niet toe, ook al beleefde ik de hoogste regionen. Het woord van Christus, dat ik nu zal spreken, ligt vast.

Bloemen hebben het woord door hun kleur vertolkt; de hemelen verrijken er hun schoonheid mee, het woord is bewust gemaakt voor elk een, die de afstemming heeft om het Koninkrijk Gods in ons leven te beleven. Al het leven, de tempels, gebouwen, bloemen, mensen, dieren — de vogelen der sferen —, hebben het levenslicht moeten aanvaarden door dit woord, omdat daardoor de heiligheid van het wonder zich kon manifesteren.

Toen de apostelen dit begrepen, konden zij zich overgeven op de volle honderd procent aan hun meester, want zij wilden weten.

Een onder hen was er niet: Judas. Geen hunner vroeg naar Judas. Ook de apostelen dachten, dat Judas eeuwig was verdoemd.

Toen het grote ogenblik kwam en zij door het leven van de natuur tot eenheid kwamen, verscheen Christus hun. De apostelen knielden neer en

lagen aan de voeten van hun Meester.

„Meester,” zeide Petrus, „kunt gij mij thans vergeven? Nu zou ik het willen uitdragen, ik zou mijn leven opnieuw willen inzetten voor uw heiligheid!”

Johannes en de anderen traden naar voren, ze konden niets uitbrengen.

Weer zeide Petrus: „Als gij de Messias zijt, kunt ge mij hiervoor toch een nieuw lichaam schenken?”

Toen sprak Christus: „*Hebt gij een nieuw lichaam nodig? Wilt ge opnieuw gemarteld worden door de demonen der hel?*”

Petrus zweeg een wijle.

Toen vroeg hij: „Is het mogelijk meester, dat wij een nieuw lichaam kunnen ontvangen, dat wij opnieuw geboren kunnen worden?”

„Gaaf zien,” zeide Christus, „*verbindt u met het leven in de natuur, maakt u een met de ruimte, waarin ge leeft. Voelt aan wat het zeggen wil de hemelen te betreden, die door Mijn Vader zijn geschapen, maar die ge zelf hebt verdiend.*”

De apostelen keken hun meester aan en vroegen bijna tegelijk: „Kan dat?”

Christus zeide: „*Ik had de mensheid met leven en dood willen verbinden. Ik had de mensheid tot de maan gevoerd, tot al de centrale stelsels van de ruimte, die door Mijn Vader zijn geschapen. Ik, als Gods Zoon, had de mensheid van de aarde al de wettelijke macht in handen gegeven, die in Mij is, want Ik heb haar beleefd. Ik had de mensheid in Mij opgetrokken. Wij hadden reizen kunnen maken door de onmetelijkheid van God, ja Ik had de mensheid de Moeder Gods willen doen leren kennen.*”

De Moeder Gods, hoort gij, mijn geliefden? De Moeder Gods waaruit God als Vader en als Moeder zich heeft kunnen manifesteren, zich heeft kunnen openbaren, waarvan zij hier op aarde nog niets weet. Christus had de mensheid door al de levensgraden van de ruimte willen voeren en niet alleen door die voor het uitspansel, waarin gij leeft, maar ook door de hogere cosmische graden, de vierde, de vijfde, de zesde, de zevende, door het Al, die allen zijn ontstaan door de levende God, de God van al het leven.

Christus had u de eerste openbaringen willen tonen. Hij zeide tegen Zijn apostelen: „*Gaf de mensheid Mij daarvoor de gelegenheid? Heeft de mensheid Mij aanvaard, zo dat Ik dit tot stand kon brengen? Ik wilde de mensheid, de aardse mensheid, in Mij leven optrekken en terugvoeren tot God. Voelt ge, mijn kinderen, dat het niet mogelijk is geweest? Komt, gaat met Mij, ik zal u de wonderen van Mijn Vader tonen.*”

Mijn geliefden, broeders en zusters van deze wereld, toen mochten de apostelen vragen stellen en ze hebben vragen gesteld, tot in het on-eindige toe. Toen zij verzadigd waren en Christus hun het laatste woord geschonken had, loste Hij voor hun ogen op.

„*Ik ben wachtende,*” hoorden zij nog, toen de verschijning van Christus voor hen was heengegaan. „*Ik ben wachtende op u in de sferen van het Goddelijke Al. Bij God de Vader en God als Moeder zullen wij elkaar terugzien, maar vertel de mensheid, dat gij het cosmisch bewustzijn hebt ontvangen, dat gij in staat zijt haar op te trekken, doch gaat zien en overtuigt u of het mogelijk is, en ge weet dan waarom Ik de kruisdood ben ingegaan.*”

En toen sloegen de apostelen tegen de grond, zij konden niet meer, zo ontzaglijk was de macht van dit gebeuren. Zij gingen terug naar de aarde en moesten aanvaarden, dat deze mensheid nog niet was te bereiken. Zij keerden terug in het verleden van de mensheid en gingen graad na graad, voetstap na voetstap na, die de mensheid in de voorbije eeuwen had afgelegd.

Petrus zeide tot Johannes: „Ge ziet, toen ik op aarde leefde, zag ik in de ogen van Moeder Maan en op de dag keek ik in de ogen van mijn Vader Zon, die toch, zoals wij al hebben gevoeld, moeder is. En nu, nu wij bezig zijn om de goddelijke wetten als levensgraden en wetten te beleven, en nu wij voor ons ruimtelijk ik staan en de onmetelijkheid van God leren kennen, zie ik hoe onbarmhartig de mensheid het leven van God heeft bezoedeld.”

De elf apostelen togen op weg naar de Maan. Zij moesten echter nog

verder, zij keerden terug tot in de eerste Goddelijke astrale openbaringen, d.w.z. in het stadium toen God nog onzichtbaar was, want wat ge nu nog in de ruimte waarneemt zijn stoffelijke openbaringen.

Toen zij de Goddelijke Openbaringen hadden beleefd en in de ruimte van God zichzelf leerden kennen, daarin het Goddelijke woord ontvingen, toen hun levens werden opgetrokken en Johannes, Petrus en de anderen zich achtereenvolgens bezielde voelden, en de anderen luisterden, dachten zij waanzinnig te zijn geworden. De apostelen van Christus dachten, dat de waanzin van de ruimte hen was overvallen, want het woord dat tot hen kwam ging verder en verder en was in geen vergelijking meer met dat wat zij op aarde hadden mogen beleven. Wat zij op aarde hadden beleefd was kinderspel, nu leefden zij als bewuste zielen en zweefden voort in de onmetelijkheid van God, in licht

en duisternis en kleur, en voelden zich desondanks klein onder de macht van het beleefd.

De woorden van de eerste kinderen van Christus, Zijn adepten, liggen nog in de ruimte vast en wij als cosmisch bewusten kunnen hen beleven en opnieuw volgen.

Ik zal mij instellen op het woord, dat Petrus tot Johannes heeft gesproken. Johannes is beziel. Hij staat daar als een levende God, hij beweegt zich, betast zich en denkt waanzinnig te worden: „Zie mij aan, Petrus, voel mij aan, kunt ge mij verklaren of ik één woord verkeerd zeg. Ben ik nog steeds bij bewustzijn? Want hoor wat ik in mij hoor spreken, het is een stem, die sterker is dan ik. Het is, geloof ik, de stem, die deze ruimte heeft geschapen, waarvan ik deel uitmaak. Ik hoor haar goed, want de vonk Gods spreekt in mijn leven. Ik ga zien, dat ik ziel ben van zijn ziel, vonk van zijn vonk, leven van zijn leven.

Nu spreekt dan toch!”

Johannes laat zich gaan. Hij stelt zich open zoals ook dit leven door hetwelk ik thans spreek en dat zich zoëven moest openstellen voor de wetten van God. Hij gaf zich over als een klein kind, dat nog leeft onder het hart van de moeder, want het reeds geboren kind voelt en kijkt en dit geeft bewustzijn.

Johannes zinkt weg, hij zinkt in een onverklaarbare diepte. Hij zegt: „Ik ben onmetelijk, waaraan ik nooit heb gedacht. Petrus, zeg mij, wie mij deze genade schenkt. Zie en voel. De welsprekendheid van deze ruimte is in mij gekomen. Geef mij één woord, dat Gij het zijt, als Ge hier zijt! Laat ons voelen en zien, zodat wij kunnen aanvaarden. Ik wil niet meer geloven, ik wil zien en weten! Geloof mij, als ik dit op aarde had gekend, zou ik de mensheid overtuigd hebben van uw Goddelijkheid, van de wetten, waarin wij leven en tot bewustzijn komen. Het Goddelijke Al spreekt in mijn ziel en zal mijn hart stuwen tot het laatste ogenblik. En dan ben ik God, ja dat ben ik. Christus is het, die mij tot rust en tot denken aanspoort. Indien ik deze hulp niet had ontvangen, Petrus, zou mijn hart hebben geleefd van deze heilige overtuiging. De wetten van God drukken mij meer. Ik zal zijn, zoals Hij is en ons heeft geschapen. Ik zal zijn een kind van Hem, vonk van Zijn vonk, vuur van Zijn vuur, wet van Zijn wet. Ik zal zijn: overvaardigheid en dienende liefde, of ik zou wegzinken in deze onmetelijkheid, waarin ik ben, en oplossen. Ik wil deze wetten leren kennen. Ik wil ze mij eigen maken, want ik voel, het zijn de stoffelijke openbaringen van Hem, waarover onze meester heeft gesproken.”

Toen Johannes goddelijk werd aangeraakt, de stilte van de onmetelijkheid in hem kwam, toen, mijn geliefden, sprak er een stem, die zeide: „Voelt gij, kinderen van de levende God, dat ge zijt opgetrokken in Zijn leven, in Zijn voelen en denken, in Zijn zien, of zijt gij angstvallig om het kleine ikje dat ge bezit, te verliezen? Weet gij wie ik ben? Ik ben onzichtbaar voor U en toch in U. Ik leef in de ruimte en ge ontvangt mijn woord. Ik ben een goddelijk bewust.”

De stem zweeg. Petrus zeide tot Johannes: „Hij is het. Hoort ge zijn timbre? Als Hij diep ontrouwd was en met ons over de aarde ging. Ik heb Hem zo horen spreken als Hij Zijn wonderen deed en in de tijd, dat Hij zich ging afzonderen en ons niet meer wilde zien, toen Hij zich gereedmaakte voor de kruisdood. Daarin lag het timbre van dit ogenblik. Zijn ziel, zijn persoonlijkheid, zijn goddelijkheid manifesteerden zich voor ons leven. Dit timbre heb ik op de Calvariëberg gevoeld. Het was niet te spreken, ik kon het niet vertolken, het was geen verdicht geluid, dat stoffelijk was en levensvatbaarheid heeft ontvangen. Het leefde astraal en kwam in mijn ziel. Nu weet ik het. Ik ben vonk van Zijn vonk, leven van Zijn leven, ziel van Zijn ziel. Laat ons verder gaan, Johannes.”

En toen, mijn geliefden, gingen zij hand in hand verder, terug tot de Vader, tot de God van al het leven, tot de God van de stoffelijke en astrale openbaringen, tot de God van de onmetelijkheid, waarin zij waren. Die hemel en aarde, zon, maan en sterren, mens, dier en plant heeft geschapen. En toen, toen sloten zij hun ogen en werd het duister. Petrus ging verder. Hij verplaatste zich miljoenen jaren verder en keerde tot de aarde terug.

„Er is geen einde,” zegt hij, „Johannes, er is geen einde in deze ruimte te beleven. De God van al het leven is oneindig en ik ben vonk van Zijn vonk, leven van Zijn leven, ziel van Zijn ziel. Hadden wij dit op aarde mogen bereiken, dan zouden wij de gehele mensheid hebben mogen overtuigen en bezielen van de God als een Vader en Moeder van Liefde.”

Toen gingen zij verder tot in de moeder Gods, waarover ik nu niet kan spreken, want de meester, die het werk „De Volkeren der Aarde” heeft vastgelegd, heeft deze heiligheid door de meesters uit de hoogste hemelen ontvangen en zal het woord aan u doorgeven.

Petrus en de anderen keerden terug naar Moeder Maan. Zij hadden meegemaakt, dat het universum zich ging verdichten. Zij beleefden de

astrale Goddelijke Openbaringen, die zich hebben verstoffelijkt, en eindelijk het ogenblik, dat het universum der drie levensgraden uiteenspatte in myriaden vonken en dat ook die vonken het evolutieproces van God voortzetten. Zij volgden zon en maan en bleven in de drie cosmische levensgraden, het uitspansel waarin u leeft en waartoe Zon, Maan en Mars behoren, die hun levensvatbaarheid hebben gekregen als levende lichamen, waardoor u als mens zijt geschapen. Hoort gij?

Is er in u geweest een minderwaardigheidscomplex? Is er in de jaren, die voorbij zijn gegaan, op uw leven geslagen en zijn er mensen daaraan ten onder gegaan, dan kan ik u verzekeren dat gij Goden zijt, want Christus had de mensheid het godenrijk willen schenken. Christus had de mensheid met Mozes en de eerste profeten willen verbinden. Hij had de mensheid het cosmisch bewustzijn willen schenken, zodat de enkeling, de massa en de mensheid een hogere bewustwording hadden ontvangen. Dat hebben de apostelen in het leven na de dood moeten aanvaarden, en toen zij daarmede gereed waren en zij de aardse wetten, de stoffelijke levensgraden, door Moeder Aarde geschapen, zich hadden eigen gemaakt, zij het vader- en moederschap voor plant, dier en mens ruimtelijk konden vaststellen en zij beleefden, dat zon, maan en sterren hun toebehoorden, toen zij alle levenswetten van Moeder Aarde hadden beleefd, keerden zij tot hun hemel terug.

Christus openbaarde zich opnieuw. Hij manifesteerde zich aan hun levens, maar intussen waren er zeven eeuwen voorbij gegaan. Zeven eeuwen lang waren de apostelen op reis geweest, en met hen miljoenen andere zielen, om zich de wetten van God eigen te maken, om het hogere bewustzijn te verdienen door het leven te aanvaarden, te beleven, want graad na graad, wet na wet werd hun geopenbaard door de stoffelijke en astrale openbaringen, die door God als een Vader van Liefde zijn geschapen.

Toen eerst begrepen zij, dat zij niets voor deze mensheid hadden kunnen doen, niets! Maar zij begrepen nu wie tot Mozes heeft gesproken. Zij wisten nu hoe de eerste mensheid, het eerste leven op aarde, als mens een geloof heeft ontvangen. Zij begrepen nu de stoffelijke openbaringen op Moeder Maan en ook waarom de maan reeds sterven-de is. Het universele begrip was hun geschonken, de heilige waarheid van God, de heiligste openbaringen van het zijn en niet zijn. Zij echter konden het bewust beleven, want zij maakten deel uit van deze oneindigheid.

Zo gingen zij verder, volgden de mensheid op aarde en zagen hoe de hemelen inwikkelen, hoe de hemelen bezig waren het menselijk peil op aarde op te voeren. Zij begonnen aan hun eigen taak, beleefden de aardse mensheid, daalden af, opnieuw, in het vader- en moederschap, en zagen waardoor het kind geboren werd in de moeder, hoe deze wetten zich verstoffelijkten en vergeestelijken, die door de ziel waren beleefd, als mens, maar vanuit een embryonale toestand.

Toen zij dat hadden beleefd, keerden zij terug naar de zevende hemel in ons bestaan, van waaruit wij tot u spreken, om zich gereed te maken voor het volgende stadium, de vierde cosmische levensgraad, een planetenstelsel, dat onzichtbaar is voor u en de geleerden van de aarde, maar niettemin bewust wordt beleefd door het menselijk wezen als man en vrouw, die bezig zijn terug te keren tot God en over miljoenen jaren het Al zullen bevolken om Christus dan eerst te leren kennen. Toen, mijn geliefden, u voelt het zeker wel, maakten miljoenen zielen zich gereed om de mensheid tot een hoger bewustwording te brengen. De mensheid kreeg het stoffelijk bewustzijn. Christus was op aarde vergeten, aan Hem dacht men niet meer. Het Joodse volk leefde zich uit, voor hen zou de Messias nog komen, en de kinderen van Christus op aarde beleefden zichzelf, de heidenen overheersten op deze wereld. De enkelen, die God hadden leren kennen, maakten zich los van de massa en zouden eens hun einde op Moeder Aarde beleven om in de astrale wereld het leven voort te zetten.

Er zijn in die jaren wonderen op aarde geboren, stoffelijke tekenen;

WIE BEN IK?

door Dr. P. D. Tjalsma, Remonstrants Predikant (Zwolsche Courant 7 Mei '55)

Men heeft wel eens van twee beslissende ogenblikken in het mensenleven gesproken. Het ene is dat, waarop het jonge kind voor het eerst zijn vragen gaat stellen. Vragen, waar elke vader en moeder verlegen mee zit. De vragen naar het waarom, het waar vandaan, het waarheen. Dan is het met de vanzelfsprekendheid van het kinderleven gedaan.

Het tweede is dat, waarop de oudere mens gaat vragen naar zichzelf. Hij, die raadsels stelt en oplost, wordt zichzelf tot raadsel. „Wie ben ik?” Dat is het geheimzinnigste, ja huiveringwekkendste moment in heel het mensenleven, want, vragend naar zichzelf, gaat de mens een weg op, waarvan niemand zeggen kan waarheen hij voert of waar hij eindigen zal.

Wie ben ik? Altijd is de mensheid met deze vraag bezig geweest, in hevige en vaak smartelijke belangstelling. Het scheen, dat alle wegen, die zij, beladen met al haar problemen, bewandelde, op de een of andere wijze samenkwamen bij de tempel, waar boven de ingang waarschuwend stond geschreven: Ken u zelf!

„De mens is zichzelf het interessantste,” heeft Goethe eens gezegd. Dat zullen wij, kinderen van de twintigste eeuw, hem zo niet nazeggen. Geleerd door alles wat de wereld en eigen leven ons in de laatste vijftig jaar voor ogen heeft gezet, zullen wij geneigd zijn het interessante woord „interessant” te vervangen door een ander. De mens is zichzelf het beklemmendste: dat zijn wij, mensen van deze eeuw, weer gaan verstaan. „De mens is een rechtoplopend zoogdier, dat slim is en dat instrumenten maakt”, zo luidt wel één der merkwaardigste definities, ooit over dat tweeënig wezen, dat

De Mens is een rechtoplopend zoogdier, dat slim is en dat instrumenten maakt!

mens heet, gegeven. Wij zijn de gevaarlijke, demonische, slimheid, wij zijn de bedreiging van deze instrumentenmakerij in onze tijd weer scherper en feller dan ooit gaan beleven. En wie, in de jacht van dit leven, een ogenblik tot adempauze komt, die komt, in onrust, voor de oude vraag te staan:

„Wie is hij dan toch, die mens, achter alle maskers, waarmee hij zijn comédie speelt, wie is hij, die heer en gebieder schijnt te zijn over het heelal en die de laatste geheimen van de kosmos meent te doorgronden? Wie ben ik?”

Het is de vraag der wijsbegeerte van Socrates tot Bergson en van Bergson naar het Existentialisme, en het is — in vele tongen — het doorploegde thema van de psychologie der laatste honderd jaar. Geen politieke of sociale theorie of de vraag naar de mens rijst er achter op. Geen liberalisme, communisme of fascisme waar niet de mensbeschouwing 't laatste probleem vormt. Hoe heeft ons het nationaal-socialisme met zijn brute negatie van mensenrechten en mensenwaarden dat weer rauw en hardhandig duidelijk gemaakt!

Wie ben ik? Wij zullen met deze vraag, zoals zij overal opduikt, als in een doolhof blijven rondlopen, tenzij wij gaan verstaan, dat de mens „bij zich zelf niet thuis” is m.a.w. dat hij uit zichzelf niet kan worden begrepen, dat hij, op zichzelf gesteld en beschouwd, niet anders is dan een vallend dwarrelend blad.

Het is het bijbels geloofsgetuigenis, dat zegt: de mens is schepsel. Wat hij ook verder moge zijn en hoe veelzijdig hij zich ook mag manifesteren, vóór alles is hij schepsel. God is zijn almachtige Tegenspeler. Uit Hem is zijn leven, door Hem wordt het bewegen, tot Hem keert het weer. Zonder hem is het niets: een onwortelde boom, 'n schip op drift. „Buiten God is het nergens veilig”, zong Vondell „Onrustig is ons hart (ook als dat hart zich die onrust niet bewust is of er niet van wil weten), tot dat het rust vindt in God”, schreef Augustinus.

Hier inderdaad ligt de diepste sleutel, die toegang tot de tempel geeft, die als het opschrift het „Kent u zelf” draagt. In het ontdekkende en bevrijdende licht van God en de boodschap die God aan de wereld schenkt, ziet een mens, ook de verwarde en gevangen mens van onze tijd, het licht over zijn eigen leven.

Daarop volgt op de oude vraag: „Wie ben ik?” het eeuwenoude antwoord: „Heer, Gij doorgrondt en kent mij!”

Nu het leven u geslagen heeft, gelooft ge de waanzin in deze woorden te bespeuren. Maar voelt ge dan niet, ziel van God, leven van Christus, dat het hogere bewustzijn tot u gekomen is en u allen wil doen ontwaken? Want God schiep alleen evolutie. God heeft zich door u willen openbaren. Gij zijt goden. Ge zijt nu reeds op aarde, maar op andere planeten zijn mensen, die de aarde nog moeten bereiken. Ge zijt voortgegaan in deze oneindige cosmos; gij zijt het, die de aarde hebt verdicht. De maan is stervend, zij gaf u de ziel voor uw leven. Moeder Maan is ver van uw weg, maar zij zal tot uw leven terugkeren, opdat ge haar zult leren kennen. Zij zal tot u zeggen: „Ziel van mijn ziel, leven van mijn leven, wie gaf u al deze heiligheid? Ik zal u zeggen waardoor gij uw zintuigen hebt gekregen, waardoor uw gevoel is ontwaakt en waardoor ge mens zijt geworden.”

Gij, mijn geliefden, zult de tijdperken beleven, die achter u liggen. Wij gaan met u door de prae-historische tijdperken. Wij gaan tevens met u vanuit de hellen naar de hemelen en laten die achter om de vierde, vijfde, zesde en zevende levensgraad te betreden. En dan staan wij voor Hem, Wiens eeuw thans een aanvang heeft genomen.

Aan mij is de genade geschonken u met de Eeuw van Christus te verbinden. Ik was uitvoerig en herhaalde vaak en toch, en toch gaf ik u slechts een flits van de oneindigheid van uw bestaan. In de onmetelijkheid, waarin ge leeft, zijn myriaden levenswetten ontstaan, die ge als mens hebt eigen gemaakt.

De Eeuw van Christus wil u zeggen, dat ge Moeder Natuur, bloemen, planten en het dier hebt geschapen. En dan zijn er nog myriaden levenswetten, die thans nog onverklaarbaar voor u zijn en die toch uit u zijn geboren, omdat gij als levende wezens de goddelijke vonk hebt ontvangen.

Moeder-zijn betekent: ontwaking. Het scheppend gevoel van uw leven, dat is afgedaald in het mannelijke organisme, is als de zon in de ruimte. Ook die levenswet willen wij u verklaren, ook die levenswet zal zich voor uw bewustzijn openbaren. Zij zal u voeren tot het Vaderhuis, waarin ge een plaats vindt om uit te rusten, maar waarna ge verder gaat om u gereed te maken voor hogere bestaanswerelden in deze ruimte, om opnieuw vader en moeder te worden. Ik heb u verbonden, even slechts, met enkele taffelen, die wij elkaar kunnen schenken, omdat wij deze wetten hebben beleefd, die wij voor u als stof tot zichtbare manifestatie brengen, die gegeven zijn door Christus, omdat Hij vanuit het heelal tot u kwam en de Calvariëberg bestee. Op het ogenblik, dat Hij zou hebben gezegd: „Mijn God, mijn God, hebt ge mij verlaten?” scheurde opnieuw de ruimte uiteen en loste de duisternis op.

Ziet ge, deze levenswaarheid is opgetekend door uw sterren en planeten; deze levenswaarheid brengt het kind van u mede als het door de moeder wordt geboren. Als de ogen opengaan en de zevende dag het levenslicht in die ogen ontwaakt, kunt ge weten, dat zon, maan en sterren tot u spreken.

Wanneer wij, mijn geliefden, zo ver zijn gekomen, zei ik u, betreden wij met u het Koninkrijk Gods op aarde. Maar daarachter ligt het Duizendjarige aardse rijk in de geest. Op aarde heeft men al eens een Duizendjarig Rijk willen bouwen, doch door de demonen der hel. Nu krijgt het woord van Christus betekenis; nu zult ge Mozes voor u zien. Ge zult er ook Kaiaphas en diens zoon leren kennen en hem, die heeft gewild, dat men de Christus vermoordde. Het Joodse ras zal moeten aanvaarden, dat de Messias al op aarde heeft geleefd. Wij willen u schenken hetgeen wij bezitten. Wij willen u liefhebben in de ware betekenis van het woord. Heel ons leven willen wij u schenken, als ge kunt afwachten tot ge weet hoe de hemelen zich hebben verdicht, hoe de God van al het leven zich heeft geopenbaard, hoe het astrale leven zich heeft verstoffelijkt en hoe ge als mens van de maan af zijt gekomen, eerst dan kunt ge vragen stellen voor de verdere ontwikkeling van uw persoonlijkheid en de verdieping van uw bewustzijn. Dan kunt ge de vraag beantwoorden, die ook Petrus en Johannes hebben gesteld: „Ben ik één met de ruimte van God, ben ik waarachtig vonk van Zijn leven, zal ik ingaan in Zijn heiligheid, in Zijn oppermacht? Ben ik onmetelijkheid? Zal ik eens zweven in de ruimte van Hem en gaan van zon naar maan, van planeet naar planeet? Moet ik aanvaarden het cosmisch bewustzijn van hen, die zijn gestorven? Is er een voortgaan en is er een dood? Kan God mijn leven verdoemen? Als God liefde is, waarom heeft dan God als een God van wraak tot Mozes gesproken?

Ge zult weten, ge moet nu weten. Ge behoeft niet meer te geloven. Het woord, dat u geschonken zal worden, draagt voor u het uiteindelijke ik. Ge zult het godenrijk moeten aanvaarden gelijk de sferen van licht. Maar wij gaan door de duisternis naar het Koninkrijk Gods, door de duistere werelden van uw bestaan, de disharmonische wetten naar de harmonische werelden van God, die voor u zijn geschapen, maar die ge niet hebt begrepen. Dat is het doel van ons leven, waarom wij thans voor u willen spreken; dat wil Christus. Dit is de inleiding voor het boek: „De Volkeren der Aarde van Gene Zijde bezien”, en voor de Eeuw van Christus.

Deze inleiding komt niet in het eigenlijke werk voor, want wij beginnen daar onmiddellijk bij het ontstaan der mensheid. En toch, zij die het werk reeds hadden gelezen, vroegen aan het instrument, waardoor wij spreken, of daar niet een soort verduidelijking bij gegeven kon worden. Mijn geliefden, dat is niet nodig. De meester, die het werk aan u heeft doorgegeven, voert u door deze wetten. Hij moet beginnen bij het ontstaan van de mensheid, van uw eigen leven op Moeder Maan, om u deze oorlog te kunnen verklaren, want hij moet u aantonen, dat

God nimmer oorlogen heeft gevoerd. Hij moet u aantonen, dat de meesters, de engelen, als afgezanten tot Mozes hebben gesproken en zeiden goden te zijn, wat zij ook mochten zeggen. De meester zal het u verklaren. En eerst dan weet ge, dat God steeds en eeuwigdurend liefde is geweest.

De verkeerde fundamente, waarop het beeld van de mensheid is opgericht, breken wij af. Het wordt tijd dat ge weet, dat God niet in zeven dagen de wereld en de mensheid kon sneppe. Als wij dat hoofdstuk behandelen en er staat „de geest Gods zweefde over de wateren” dan was die geest reeds miljoenen jaren oud; en als wij komen tot het ontstaan van de hellen, dan moet ge aanvaarden, dat er nog geen leven daar aanwezig was, en dat de ziel zelf hen schiep. Wij moeten u verklaren hoe de maan zich heeft verstoffelijkt. Wij moeten terug keren tot de astrale persoonlijkheid van Moeder Maan toen zij aan haar verdichtingsproces kon beginnen en Vader Zon vanuit de ruimte haar toescheen. Wij moeten terugkeren tot het ogenblik, dat Moeder Maan stillekens haar lichaam toonde aan de scheppende kracht uit het levende universum. En ge zult leren kennen, mijn vrienden, waarom de maan haar omwentelingen heeft moeten maken. Ge zult leren, dat God de aarde heeft afgekoeld, omdat anders de aarde uw leven had laten verbranden.

Ik kan telkens terugkeren in de ontwikkeling van ons bestaan, uw levensgraden belevend als man, en vrouw, omdat de Eeuw van Christus tot uw bewustzijn zal spreken. Gevend wat u nodig hebt, daal ik af of trek ik mij terug. Gevend het eigenlijke woord, de bezieling van ons bestaan, is het ogenblik voor mij aangebroken om mij terug te trekken uit dit leven, het aardse bewustzijn los te laten en mij te voegen bij hen, die gereed zijn om tot u te komen.

Ik zeg u en ik zou u willen smeken: maakt u gereed voor hetgeen ge zult ontvangen. Stelt u open voor de heiligheid van uw eigen ik, maar stelt u vooral open voor de ruimte, waarin ge leeft en wacht dan af of ge ons op stoffelijke, cosmische en astrale fouten kunt betrappen, of dat ge ons voor leugen en bedrog kunt stellen.

Wij willen met u bewandelen de ruimte, die door God is geschapen en waarvan uw leven deel uitmaakt. Zachtens en gerust, schrede voor schrede gaan wij verder en te zamen zullen we het einde van de aarde en de mensheid beleven, hetgeen niettemin nog billioenen eeuwen zal duren. En wilt ge de hogere bewustwording van uw innerlijke persoonlijkheid zien, dan moet ge de sferen van het licht, de hemelen, kunnen

beleven, dan moeten wij graad na graad volgen en steen op steen leggen om haar in u te kunnen optrekken. En dat zal geschieden door het boek „De Volkeren der Aarde”. Dan gaan wij door het verleden, door het heden en de toekomst. Wij volgen hen, die uw geliefden hebben verscheurd, maar ge komt ook tot Hem terug. Die gemarteld is en geslagen door het onbewuste ik, dat dit heeft gezocht en gewild, doordat het de tien geboden van Mozes niet heeft willen begrijpen.

Of is het niet waar, dat er staat geschreven: „Ge zult niet doden?” Heeft Christus niet gezegd: „Neemt het zwaard niet op, want ge zult er door vergaan?”

Geliefden der aarde, wij voeren u door de stoffelijke maatschappij. Wij verbinden u met alle volkeren der aarde, maar vooral met het leven van Israël, de eigenlijke stam Mozes, die met alle andere stammen, zelfs die, welke nog niet zo ver waren, de heidenen heeft overwonnen.

Wij brengen u een geestelijke politiek, die niets meer wil zijn dan een geestelijke bewustwording.

Wij zullen u aantonen de mentaliteit van uw eigen volk en voor u alle andere volkeren der aarde ontleden en u aantonen welke afstemming zij bezitten.

Ge zult Kaiaphas en Judas leren kennen; ge zult weten waar zij leven en waar zij nu zijn. Ge zult ziende zijn en ook de wetten van hun levens voor u zien.

Geve God u de kracht en het gevoel uw leven te kunnen openen. Moge de heilige levensfluide van Christus u omstralen; moge dit woord uw vader- en moederschap bezielen. Moge God u schenken de bewustwording voor uw eigen persoonlijkheid.

Wij zeggen u: de hemelen zullen tot uw leven spreken; de poorten der hemelen staan voor u open. Ge zult nu ziende zijn.

Het woord, dat u gegeven is, was niet van uw wereld.

Christus wil, dat de schaal voor het goed en het kwaad naar het goed doorslaat. Uw doden zullen leven, uw geliefden zullen tot u terugkeren, want er is geen dood, er is alleen leven.

Alles wat in ons is willen wij voor uw leven inzetten, opdat de goddelijkheid in u ontwaakt.

Wie het eeuwige leven voelt, zal zich veilig voelen.

Ik zeg u: hebt geen angst voor uw dood, want het eeuwige leven is in u. En als u denkt dat uw „doden” ver weg zijn van u, dan bezielen zij u juist en beschermen ze u voor veel onheil.

Moge de God van al het leven u zegenen!

Ik dank u.

U kunt het Nu weten!

De theoloog kan het nu weten. Zijn faculteit kan zich nu van haar middeleeuwse bijbel-wetenschap losmaken en tot een geestelijk-wetenschappelijk denken overgaan. Hij hoeft niet meer te zuchten: Heere, Gij doorgrondt en kent mij, want Gij zijt ziende en wij zijn blind”, maar kan met de bewusten van geest spreken: „Ja, mijn God, wij danken U, want wij zijn Goden en Uw Koninkrijk is het onze. Wij zijn geen „zoogdieren, welke recht op lopen en slim zijn en instrumenten maken”, maar maken deel uit van Uw grootsheid, van Uw Leven, Wijsheid en Liefde!” Zodoende zal uw preek, waarde dr. Tjalsma, de vraagtekens kunnen vervangen door uitroptekens; u zult uw toehoorders, in plaats van bijbelse spreken en verhalen, het universeel-bezielde woord kunnen schenken, u zou de RUIMTE tot uw geestelijke inspirator kunnen hebben, als..... ja, als u deze goddelijk-geautoriseerde Pinksterboodschap kon aanvaarden!

Is dit dan zo moeilijk, geachte theoloog — en wij spreken nu tot u allen die zich de geestelijke voorgangers noemen van de honderduizenden, die in de KERK nog hun Goddelijk contact menen te kunnen vinden, — is het dan zo moeilijk, om van dat bijbelse scheppingsverhaal, van de God van wraak en verdoemenis, van al dat onlogische, onwetenschappelijke en onnatuurlijk-onmenselijke, dat uw kerkelijke leer hoe langer hoe meer onaanvaardbaar maakt voor het ontwakende bewustzijn van de mens, af te stappen en daarmee ook UW GEESTELIJKE EVOLUTIE TE AANVAARDEN!? Of wilt u persé blijven stilstaan, waar ALLEN MOETEN EVOLUEREN? Gelden deze machtige wetten, vragen wij u, alleen voor al het buitenkerkelijk leven en niet ook voor DE kerken zelf? En dit misschien in: de allereerste plaats!

Wij geven u dit ter overdenking. Wij nemen ons deze vrijheid, omdat „wij weten wat wij zeggen en getuigen kunnen, wat wij gezien en beleefd hebben!” Wij hoeven niet meer te vragen: WIE BEN IK? en zeker niet, omdat deze vraag-niet meer in ons opkomt, maar omdat wij geleerd hebben, onze tijd af te wachten..... tot achter de kist, waar de persoonlijkheid, haar levens en kringloop, haar ups en downs, verlangens en hartstochten, gaven en bezielingen, worden ontsluitend en duidelijk gemaakt, als je daar tenminste naar verlangt.

Het „Ken U Zelfen” is inderdaad een vereiste, een tempel op zich zelf; het is Het categorische imperatief voor je ontwikkeling, ook voor dit leven, voor je persoonlijkheid, voor je eigen „Ruimte”, die je wilt beleven en opbouwen in je voelen en denken. Het is DE Ruimte, die in u wakker kan worden, als er geen geleerdheid, geen dogma's geen zelfverzekerdheid, dat wonder tegenhouden. Vragen en praten zal u daarbij weinig kunnen helpen. Het luisteren is nog immer de zuiverste houding, als het verlangen naar WETEN in u opkomt. Ook de Apostelen hebben het luisteren — het hoofdbuigen, aanvaard en mochten daarvoor hun Pinksteren beleven. „Als het Woord de bezieling van de Ruimte ondergaat, vertegenwoordigt het de Waarheid”, wordt het Woord tot WAARHEID, en de Mens, die zich voor de Waarheid kan openstellen, die kan en wil luisteren, zal deze Waarheid te zijner tijd ontmoeten en de echtheid harer gezichten kunnen peilen en waarnemen. Want — daarvoor zijn wij Goden, geachte theoloog, en geen geblinddoekte schepselen, opdat wij zien de ons Koninkrijk Gods kunnen en zullen benaderen, en dat wij ons van deze genade en haar heiligheid bewust kunnen worden! Aan blinde-kerk-gangers heeft Onze Lieve Heer geen behoefte.

B. v. Baden

In de Himalaya

kreeg ik het eerste contact te beleven . . .

Het was in 1952, enkele maanden voor zijn stoffelijk heengaan, dat JOZEF RULOF voor het eerst een serie artikelen liet plaatsen in het „Heemsteedse Nieuwsblad”, het blad, waaruit later de Europese Heraut voortkwam. Deze artikelenreeks, die in slechts korte tijd aangroeide tot een omvangrijk werk, een temperamentvol meesterlijk college over de Goddelijke Wijsbegeerte, toegelicht en getoetst aan het hedendaagse leven van mens en maatschappij, verscheen onder de titel: „2000 Jaar Menselijke Ontwikkeling” door..... Marja Radjany!

Dus — Marja Radjany was een pseudoniem voor JOZEF RULOF?

Toen het eerste artikel verscheen (September 1952), bracht de redactie een korte inleiding en verklaarde:

„MARJA RADJANY heeft jaren in het verre Oosten doorgebracht en daar een hoge graad van geestelijke ontwikkeling beleefd en aanvaard. Thans brengt hij een verder leven in Holland door. Als een hoge uitzondering is ons blad in staat gesteld een artikelenreeks van zijn hand te verkrijgen en velen zullen met aandacht hiervan kennis nemen.....”

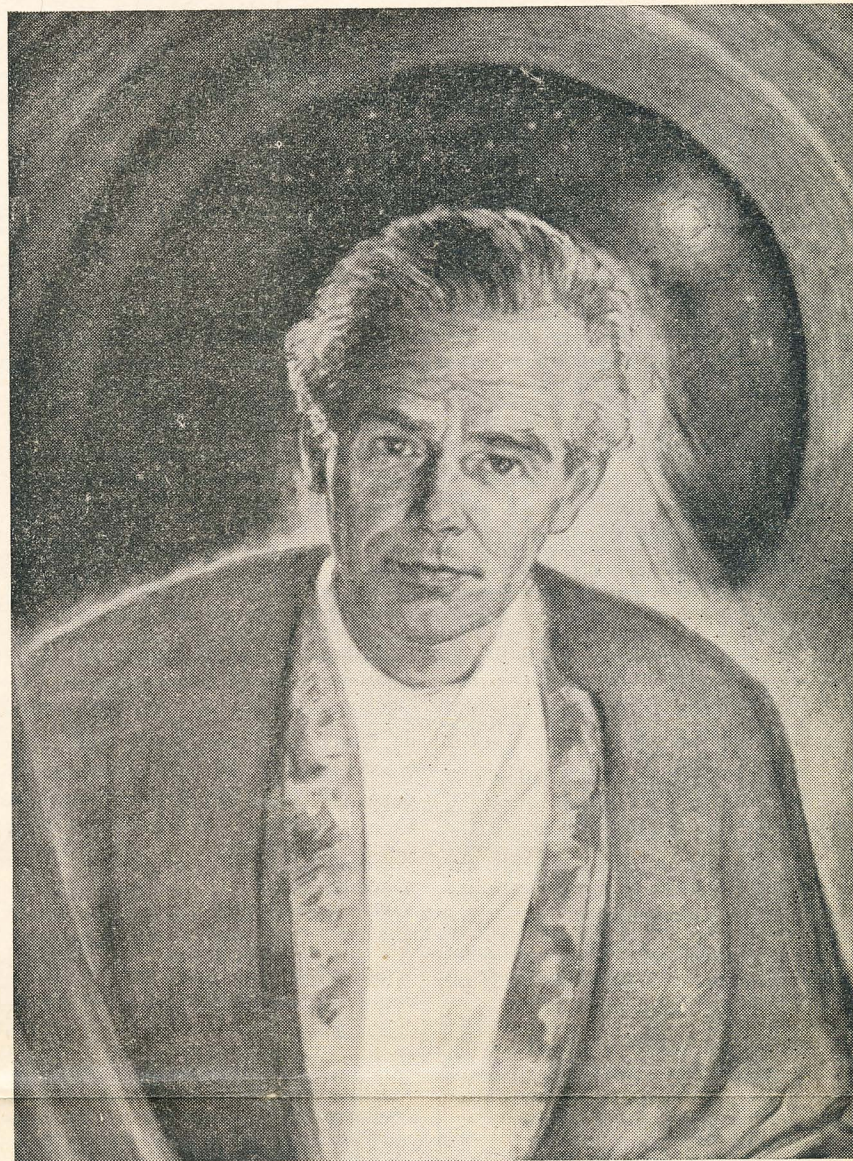
Gezien de grote belangstelling die deze bijzondere publicaties hebben ondervonden, zijn de verwachtingen van de redactie inderdaad niet te leuggesteld. Maar, het lijkt ons nu toch noodzakelijk, om op dit pseudoniem — dat in wezen geen pseudoniem was — nader in te gaan. Het is hier in het belang van de krant, van ons werk, en het wordt ook voor onze lezers duidelijker en voorkomt misschien verkeerde veronderstellingen. Want de auteur Jozef Rulof — de „ingewijde” — maakte daarbij gebruik van één van zijn vorige levens, in het Oosten doorgebracht, en het zal u bij het lezen dezer, voor een breder publiek bestemde artikelen, wel duidelijk worden, waarom hij de „Oosterling” liet spreken, en niet het bekende schrijvers- en schilders-medium Jozef Rulof uit Den Haag!

Deze hartstochtelijke pleidooien brengen een climax der REDE, die u niet zo gauw weer zult ontmoeten; ze zijn fel en meedogenloos, als zij op de tekortkomingen en gedragingen van de huidige mens en zijn maatschappij ingaan, maar ze zijn ook van een positief bezielende kracht, van een onbekende dynamiek, als de Oosterling, de ingewijde, aan het woord is om het mensdom op te trekken in de liefdesleer van CHRISTUS, in het denken en voelen van een cosmisches bewust.

Voor deze confrontatie leende zich het leven en denken van de Oosterling beter, dan „het profetischchap in eigen land”! Waarheid, geachte lezer, ook dat wijst op een masker, op een der vele kleinzielige en bekrompen karaktertrekken van onze maatschappij. JOZEF RULOF was geen doctor in de letteren, geen professor, geen ridder in de orde van..... maar was slechts een „ingewijde”, een graad dus, een universele graad, waarvan slechts de Ruimte haar diepe betekenis kent en aanvaardt. Mogen de navolgende woorden van de Oosterling MARJA RADJANY u overtuigen van zijn „Recht op de Rede”, als hij u vraagt: „Wat wilt gij, mens der Aarde beginnen? Waarheen voert uw weg?”, en hij vervolgt dan:

In de Himalaya kreeg ik het eerste contact te beleven voor mijn ziel, mijn geest en persoonlijkheid. Vandaar trok ik verder, kreeg mijn tweede aanraking te zien in Thibet, bij hen, die het „weten” bezitten en kon ik beginnen om vragen te stellen. Daar, hoog in de bergen, leefden zeven mannen bijeen — afgezonderd van de massa, zichzelf dienende of wel de mens, de mensheid, waarvoor, zoals zij het mij vertelden, zij dachten, leefden, een taak volbrachten. De opperste, hoogste gevoelsgraad van deze zielen, was een man van ongeveer zeventig jaar, de Meester, de bewuste, de geveulende, zoals de anderen mij gaven en ik kreeg te aanvaarden... die telkens weer, wanneer voor hem de boodschap kwam — zich neerlegde, uitging, uitging door een andere, grote macht, die de mens nog niet kent en nu, vrij van zijn organisme, reizen maakte waardoor hem het leven voor zichzelf en het leven van God werd verklaard. En dat volgden zij reeds dertig jaar, alleen daar in de bergen, tot éénheid gekomen met Moeder Natuur..... een ruimtelijke éénheid, die alles bezat, het voedsel voor de ziel, de geest; de geboorte en het sterven van en voor de mens, kortom alles, voor elke godsdienst het weten bezat, verstoffelijkt.

Mijn eerste vraag luidde: mag ik hier blijven om vragen te stellen? Já zeker, was het antwoord, doch be-

Detail houtskooltekening P. B. Schreiber

Jozef Rulof

gint te denken. Wij zullen U leren hoe te moeten denken. En nu waarde lezer, mijn eerste schrik.

„Denkt, doch vrij van al de bestaande, stoffelijke wetten, wetten, die door de mens werden geschapen, doch die géén bestaansmogelijkheid bezitten.” Ik vroeg onmiddellijk: welke zijn dat?

„Wel... was het antwoord... luister... In de eerste plaats ben ik het, de jongste van allen in deze leer — de Goddelijke Wijsheid — die U voor uw, dit leven, moet antwoorden, hebt gij dit van mij verwerkt, dan kunt U het woord van de anderen ontvangen. De mens spreekt over verdoemdheid, over doodgaan, doch wij hebben moeten aanvaarden, dat er géén verdoemdheid is, noch van doodgaan is er sprake! Er is geen dood! Heel de mensheid heeft het over sterven, noch immer is de ziel, noch de geest voor al het leven van God, gestorven, dat bestaat niet in zijn ruimten en wil zeggen, dat wij een rechtvaardige „God” mochten leren kennen en deze is „Liefde” gebleven!”

Ik vroeg: „En dat is te bewijzen?” „Ja zeker, niet alleen dat, doch wij hebben die fundamente reeds jaren terug, geleegd. De Bijbel begint met fantastische gezegden, ook voor Mohammed geldt dat, waar wij ook zagen en luisterden, daar spreken de mensen over onwaarheden, een bewijs, dat de mens zijn God nog niet kent. Die bewijzen werden door de Meester ontvangen! Ze werden beleefd, achter dit stoffelijke leven bevindt zich de geestelijke, de éneindige, de éeuwigdurende wereld, waar de mens leeft en verder gaat, tot dat de mens, man en vrouw zijn hoogste stadium heeft bereikt, en nu vanzelfsprekend het „AL” moet zijn.

„En dat weet U?” „Wij zijn zover, die fundamente werden geleegd, wij kregen die bewijzen door de Meester en konden wij, als gij thans doet, onze vragen stellen. Op deze manier, hebben wij, al het bestaande op Aarde kunnen volgen en mogen ontleden, zodat wij nu kunnen zeggen: wij kennen onze God en de „GOD” voor al het leven, de God van ’t Universum en de anderen door Hem geschapen! Wat is nu ziel, geest, gevoel, wat zijn geestelijke werelden, wat zijn hellen en hemelen, wat is de wedergeboorte, waarvoor leven de Volken der Aarde en wat willen al die Volken beginnen? Waardoor schiep God de ziekten, de waanzin, krankzinnigheid, de psychopatie, de melaaitsheid, ga verder! Waarom? Wij kregen antwoord, het „weten”, dat niet God die ellendige zaken heeft geschapen, doch de mens, de psychopatie bovendien, kortom al de narigheden, waardoor de mens tijdens zijn stoffelijke bestaan geslagen werd, mismaakt werd, al die onmenselijke zaken kregen een ander licht en konden wij weer verder!”

„Hoe diep hebt U de wetten van God mogen aanboren?”

Het antwoord kwam en ik kreeg te horen: „Er zijn voor dit Universum géén vragen meer, die wij niet hebben gesteld en wij krègen het antwoord.”

„Hebt U dit alles vastgelegd?” „Ja zeker, de eerste boeken, indien U het zo wilt zien, liggen gereed. Géén woord is er verloren gegaan, wij hebben die taak volbracht, doch de tijd zal bepalen wanneer de mensheid het „weten” zal ontvangen, ook dat ligt in de handen van de Meester.”

„Is uw voelen en denken alleen voor het Oosten?”

„Neen, het omvat de Aarde, de mensheid, geloof me, wij, als Oosterlingen hebben „Christus” moeten aanvaarden, het bevel van het hoogste waarvoor wij dienen of wij hadden geen verder contact mogen genieten.”

„Dus toch?”

„Uw dus toch — is vanzelfsprekend! Hij is het allerhoogste voor dit Universum en de andere werelden, die door Zijn leven en weten werden verdicht. Ik denk nu Universeel, dus cosmisches, doch kan terugkeren tot uw denken en voelen en betreden wij het leven van de mens op aarde, de Universiteiten, geloof mij, al de kunsten en wetenschappen.”

„Wat zal ik doen, kunt U mij raad geven?”

„De Meesters aanvaarden géén adepten meer, wij zijn zo ver gekomen, dat dit niet meer nodig is. Maakt U hier gereed voor het Westen, voor het Oosten, voor de mensheid, leer hier hoe te moeten denken en gij kunt verder gaan. Daarvoor krijgt gij onderricht, besteedt uw jaren hier voor die ontwikkeling en stelt uw vragen, mediteert... dag en nacht, wij zullen U daarbij helpen en uw leven dienen.”

Lezer... twintig jaar van geheiligd één-zijn gingen er voorbij. Dag en nacht werden mij de vragen beantwoord, kreeg ik mijn ruimtelijke voedsel te beleven, Meester ná Meester gingen heen en betraden hun geestelijke ruimten. Niet één uur, ná hun stoffelijke hééngaán, of zij waren één met hun gevoelsleven, hun persoonlijkheid, zij konden zich verbinden en énnamen met ons, zoals dat — gelooft het — ook het oude Egypte heeft gekend, een éénzijn van mens tot mens, van ziel tot ziel, gevoel tot gevoel, een Goddelijk contact voor mens, dier en al het leven van de Aarde, wij leefden in die éénheid en gaven ons aan die geheiligde wetten volkomen over. Toen ik dat alles had mogen ontvangen, vertrok ik, reisde terug, bezocht ’t Westen, leerde er en begreep eerst toen, hóé ónbewust de massa nog is. Al die jaren moest ik zwijgen! Tot nu..... Thans is dat ogenblik gekomen!

de aardse geleerden werden beziel. Zij stonden plotseling voor het ogenblik, dat zij niet verder konden, maar ineens wisten zij, zoals zij zeiden: „Ik legde mij neer en ging slapen en toen was het alsof ik droomde. Ik werd wakker en toen had ik het beeld ontvangen van wat ik moest doen.”

Toen een groot uitvinder het licht op aarde deed geboren worden, was hij in ons leven opgetrokken en werd hij beziel door de engelen uit de hoogste sferen. Toen sprak de hemel tot zijn persoonlijkheid. *Er is geen uitvinding in stoffelijke toestand geboren of het werd u door de astrale wereld geschonken, door de engelen van Christus.* De aardse wijsheid, vertegenwoordigd door uw Plato, Socrates, Aristoteles en vele anderen, door Boeddha, Mohamed, Ramakrishna en hen, die thans nog bij u zijn, zij zijn allen beziel door een andere secte, door de bron, waaruit wij putten, door de orde, waaraan ook ik ben verbonden. Wij hebben hier steen op steen gelegd om de mensheid naar een hoger stadium op te voeren, wij kregen wijsheid en schonken die aan de aardse mensheid. Uw grote denkers gaven door, wat Zij voelden en bewust beleefden, maar toch kwamen zij tot nu toe nog niet tot de astrale geestelijke hoogte, en dat was ook niet mogelijk, want wie enigszins de geschiedenis kent, weet dat voor korte tijd een bewuste op de brandstapel werd gelegd om te worden vernietigd, andere kinderen van Christus moesten in de leeuwenkuil af dalen en werden een prooi voor de wilde dieren. De mystiek aangelegden werden gekist of levend verbrand; en dat door een kerk, die zeide de kerk van Christus te zijn. Christus bracht het heilig Evangelie en de liefde, de Goddelijke Liefde, en Hij moest nu aanvaarden, dat men Zijn leer niet had begrepen. En toch, Hij is de meester, die al die miljoenen zielen heeft beziel, de wetenschap heeft opgevoerd, die maakte dat de zeeën konden worden bevaren, die het bewustzijn van de mensheid heeft opgevoerd en heeft gemaakt dat steen op steen werd gelegd om die hoogste geestelijke bewustwording te verkrijgen. Miljoenen afgezanten van Hem kregen een eigen taak toegevoerd. En ge kunt zelf nagaan hoe van Mozes af het leven op aarde is veranderd.

Er zijn technische wonderen geboren — voor wat?

Er is intuïtie geschonken — voor wien?

Welke mensen zijn het, die deze intuïtie hebben begrepen? Het boek: „*De volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien*” wil u al deze wetten verklaren, want het is door Christus, dat wij dit boekwerk aan uw aardse mensheid mochten schenken.

Als ik dan het verleden even loslaat en mij begeef naar het huidige stadium, dan moet ik mij wel afvragen, ook al zie ik uw verhoogde persoonlijkheid en de afstemming van uw eigen leven, hoe er toch miljoenen mensen zijn geweest, die aan een God van Liefde hebben getwijfeld, hebben getwijfeld aan het Goddelijke woord!

Daarnaast hebben miljoenen zielen gebeden, dat de mensheid vrij zou mogen blijven van haat en geweld; maar niets, niets heeft geholpen.

Waarom heeft de mensheid deze ellende beleefd?

Waarom moest de mensheid door al die narigheid, door de martelingen van de demonen der hel?

Is dat noodzakelijk geweest?

Waarom kon God niet ingrijpen?

Waarom heeft God Christus niet gestuurd?

Hebt gij niet één ogenblik getwijfeld? Is niet in u opgekomen het gevoel: wij zijn alleen gelaten?

Hoe kan God één mens de macht en kracht geven om heel de mensheid in de ellende te storten?

Toen een hunner dacht het zwarte kind in het oerwoud te kunnen vernietigen alleen om een stuk grond te bemachtigen, om „levensruimte” te bezitten, bad heel de mensheid, dat dit niet zou geschieden. En toch, deze eenling, hij ging. Hij brak af wat door anderen was opgebouwd. Hij stenigde opnieuw het leven van Christus.

Waarom riep God hem geen halt toe?

Waar zijn de sferen van licht en de engelen, waarover Christus heeft gesproken?

Waar zijn de apostelen, die toch met ons moesten leven en zeker niet kunnen goedvinden, dat heel de mensheid vernietigd wordt?

Hoe kan God goed vinden, dat vrouwen en kinderen, ja, vooral het kind, uit het leven worden gerukt?

Hoe kan een God van Liefde dit goed vinden? „Waarom,” zo heeft de mensheid geroepen en gebeden, „laat God ons alleen?” Het Joodse volk keek intussen naar de wolken en vroeg zich af: Waar blijft de Messias? Had het gelijk?

Waar leeft Kaiaphas? Waar is Judas? Waar leeft hij, die Gods kind in het gelaat heeft gespuwd en Hem vernederde? En zijn zoon, die riep: „Kruisigt Hem!” en die maakte dat die kinderen, die onbewusten, zichzelf zo konden vergeten.

Waar is Pilatus, die zijn handen heeft gewassen in onschuld? Waar zijn die mensen, die zielen, die kinderen van God, die het hebben aangedurfd Gods Zoon bewust te vernietigen?

Mijn zusters en broeders, *zij leven nog*, enkelen van hen maken deel uit van de oneindigheid, levenswaarden in de cosmos, en anderen van het leven op aarde. Hoort gij? Ik verbind u onmiddellijk met de wedergeboorte. Ik moet u zeggen, dat gij als vader en moeder naar de aarde kunt terugkeren. Indien dat niet mogelijk was geweest, leefden wij allen nog op Moeder Maan, dan waren er geen evoluties geweest, in stoffelijke noch in geestelijke toestand; maar het leven van God zet het evolutieproces voort, niet alleen stoffelijk, maar ook geestelijk.

Ik zeg u: door de hemelen zult ge het cosmisch bewustzijn ontvangen. Ge zult niet meer behoeven te geloven, maar ge zult weten.

De Eeuw van Christus neemt een aanvang. Wat Christus u had willen vertellen, wat Christus aan de mensheid had willen schenken, brengen wij u thans; nu ontvangt ge het werkelijke weten.

Wij zullen u met Moeder Maan en Mars, met alle stelseis in de ruimte, die zijn ontstaan, verbinden. Wij zullen nu komen en u mogen vertellen in naam van Christus, dat gij de aarde heet geschapen; dat gij de maan heet geschapen; wij zullen u vertellen van Mars, verder en dieper in de ruimte gaan, waarvan men op aarde nog niets weet. Verklaar mij een waanzinnige, maar wij zullen u wet na wet ontieden, want Christus gaf ons die macht. Het is het woord, dat Hij aan de mensheid had willen geven, maar waarvoor de mensheid nog geen bewustzijn bezat. Dat hebben de apostelen moeten aanvaarden en de engelen in de hemel mogen zien.

Nu, nu de heidenen zijn overwonnen en de volkeren van Israël bewust zijn geworden van het goede, nu uit de astrale werelden het woord tot u komt, verenigt u, maakt u een, verbindt u, volkeren, en hebt lief, breekt af wat de demonen der hel u hebben willen schenken. Ge zult ziende zijn. Ge zult mogen weten wat u het leven heeft geschonken. Ge zult nu, door de Eeuw van Christus mogen weten. Wij zullen u terugvoeren naar Moeder Maan en daar zult ge, zoals Petrus en Johannes, moeten aanvaarden, dat waarlijk de God van al het leven, die alleen liefde is, tot Moeder Maan heeft gesproken.

Wij breken alle fundamente af, die de ziel dwingen het omlaaghalen-de ik-zijn van de eigen persoonlijkheid te dienen. Wij bouwen op, wat diep in u leeft en wat een stimulans zal zijn voor het uur voor de geestelijke en goddelijke ontwakings.

Ge zult u zelf als vader en als moeder leren kennen.

Ge zult het leven zien van uw kind als een voorereeuwse persoonlijkheid. Wij voeren u terug tot de tempels van Ra, Re en Isis, want wij hebben de macht en de kracht in handen gekregen, die eens aan de mensheid beloofd was.

Mijn zusters en broeders, ik spreek tot uw menselijke intellectualiteit, tot uw soort, tot uw eigen woord, tot hetgeen gij van de mensheid en de aarde hebt gemaakt; en dan staan wij voor uw eigen bewustwor-

Jozef Rulof *het instrument van de Meesters!*

Het leven, dat ik u nu heb beziel, dat onbewust en bewust is, leefde als ziel in ons leven. De medewerkers van ons hebben het u reeds verteld. Maar zij, die het niet weten, kunnen aanvaarden, dat ook wij steen op steen hebben gelegd om *dit leven* voor zijn taak te kunnen ontwikkelen en het gereed te maken voor de massa, voor de mensheid, opdat, als het grote ogenblik zou komen, wij konden ingrijpen.

En weer, weer mijn geliefden, daalde Christus naar het nietige, kleine, slapende kind af en trok dat leven in zich op. Een bewuste intellectualiteit kan hiervoor voelen van hetgeen zij zich heeft eigen gemaakt. Hiervoor is nodig het kind, het nietige kind van Moeder Aarde; hiervoor is alleen gevoel nodig. Wij hebben u mogen voorbereiden. *De boeken, die hij mocht ontvangen* en aan u heeft doorgegeven, schenken u een beeld hoe wij hebben mogen en moeten handelen. Wij zijn begonnen met de eenvoudigste wet te verklaren, dat er geen dood is. Wij zijn verder gegaan en voerden ons instrument terug naar de hellen, maar daarvoor hebben wij eerst alle levensgraden in de ruimte moeten beleven. De ziel van dit leven, deze persoonlijkheid, die voor u staat, die een stoffelijk mens is, hebben wij teruggevoerd naar zijn vele levens, die in het verleden een hogere en lagere mentaliteit hadden behaald, die is afgebroken en geklommen tot grote hoogte, maar die ook zichzelf heeft vernietigd. Dit leven voerden wij terug tot in alle graden van de ruimte om het gevoelsleven te openen voor de machtigste wetten van God, die deel uitmaken van de stoffelijke stelsels en tot het universum of de macrocosmos behoren. Die ziel heeft zich deze wetten mogen eigen maken, doordat zij vele tempels had beleefd. Dit alles was te volgen, want wij in de hemel bezitten de magische krachten daartoe. Doordat de eerste magiër voor de aarde, die wijsheid reeds aan de aarde en wel voor het bewustzijn van het oude Egypte had doorgegeven, konden wij deze ziel verbinden met leven en dood. Er liggen duizenden levens hiervoor, toen deze ziel als mens op aarde kwam en het verlangen kreeg om meer te weten van haar God, van Zon, Maan en sterren. Het begon zich af te vragen: „Waarom is deze ruimte geschapen? En waarom ga ik slapen? Waarom moest ik inslapen en kan ik niet steeds wakker blijven?”

De ziel als mens zocht leven na leven naar het antwoord op deze vragen. Toen haar kringloop was volbracht, de carmische wetten waren goedgemaakt en het oorzaak en gevolg was opgelost, kon de ziel verder gaan naar de astrale wereld. Hoort ge? Dit woord is niet van uw wereld. Het zegt u dat er geen dood is. Het zal u bewijzen, dat er ook geen verdoemenis is. Wij zullen u de geestelijke wetenschap van de ruimte verklaren. Toen het leven waardoor ik spreek gereed was, konden wij aan die taak beginnen. Het kon opnieuw op aarde worden geboren. In de moeder, in een stille omgeving werd het wakker. Ook de boeken, waarin het ontwaken van deze ziel beschreven is, zijn doorgegeven en ge zult hen straks mogen ontvangen. Daarna gingen wij verder, tot het ogenblik kwam, dat wij konden ingrijpen en wij het leven konden losmaken van de stoffelijke wet, het organisme. Wij brachten de ziel tussen leven en dood. De hellen en hemelen werden beleefd. Wij gingen verder terug naar de Maan. Wij beleefden op aarde de krankzinnige levensgraden, de psychopatische levensgraden om los te komen van de astrale cosmos, zodat we eindelijk de verstoffelijking van Moeder Maan voor ons zagen. Toen werd de opgedane wijsheid vastgelegd. *Al die boeken hebt ge ontvangen.*

Onze leer zegt u, dat ge u moet losmaken van u zelf, maar dat ge nietniet, indien ge dat wilt, uw kerk kunt beleven, want wij willen niet, dat iets verbreekt voor gij de nieuwe leer hebt ontvangen. Integendeel, wij willen opbouwen en voortgaan u de hogere bewustwording te schenken. Ik verbind u thans opnieuw met de tijd van Napoleon, en met de jaren 1914-1918, waarin de mensheid zo ernstig is geslagen. Nog is het ogenblik niet gekomen, dat de hemelen kunnen spreken. Nog is het niet zo ver, dat wij bewust kunnen ingrijpen, maar het ogenblik komt, omdat de volkeren der aarde al in die tijd naar eenheid verlangden.

Als Napoleon over Europa jaagt, en waar hij komt leed en smart brengt, weten wij al, dat straks, indien deze oorlogen voorbij zijn, er een hogere bewustwording zal kunnen worden betreden. Er zal echter nog een verantwoordelijke tijd komen. In de hemelen is dat waargenomen. Hoe wij dat hebben beleefd wordt u verteld door het werk, dat u zal worden voorgedragen. Luistert dan goed. Om u dat te kunnen schenken, ik herhaal het, moet gij aanvaarden, dat Christus u nimmer alleen gelaten heeft. Hij heeft bewust ingewerkt om de mensheid te kunnen opvangen. Hij heeft ingewerkt tussen leven en dood. Hij heeft ingewerkt op uw levende hart, want Hij heeft Zijn helpers naar de aarde teruggestuurd om de mensheid te sturen en te bezielen.

Wat gij beleven zult, mijn zusters en broeders, wordt u door Christus geschonken. Het is thans mogelijk

ding. Dan staat gij voor uw persoonlijkheid. Dan staan wij voor uw dokter, als hij zich het halt voelt toegeroepen en het hem toevertrouwde verliest ondanks zijn kunde en ervaring. Leven en dood beslissen. Maar een dood is er niet! Wat gij dood noemt, is het verder gaan naar een andere wereld, naar andere ruimte van God, want gij zijt goden. De Eeuw van Christus wil u overtuigen. Zij wil u bezielen en schenken hetgeen Christus nog te schenken had. De Eeuw van Christus voert u tot de onmetelijkheid van God, maar tevens tot het heilige leven, dat u als man en vrouw, vader en moeder kunt beleven, als hemel en aarde elkaar raken. Ik wilde u verbinden met het verleden van uw leven. Hebt gij niet gevoeld, heeft de menselijke geschiedenis u niet aangetoond, dat er altijd, altijd ingegrepen werd door de hogere machten, die toch niet werden gekend. Als er iets op aarde geschiedde met een catastrofale betekenis voor de mensheid, dan leefde naast het kwaad ook het goede. Maar het goede blijft onzichtbaar, het was niet aan te voelen, en toch stond er plotseling een mens op, die als een Godsgeschenk was neergedaald en tot taak had de aardse mensheid op te vangen. Voor alle tijden heeft het leven van God tot het uwe gesproken. Of dacht gij dat het voor de ruimte mogelijk was, dat het goede het zou moeten verliezen tegenover het kwade en het evenwicht tussen kwaad en goed onherstelbaar kan worden verbroken. Hebt ook gij in deze tijd niet gedacht, dat het kwaad zou overwinnen? Velen onder u hebben het moeten aanvaarden, hun geloof was niet sterk genoeg en toch — hebben de profetieën het u niet verteld? Is er niet gezegd, dat het dier met al zijn koppen toch zou worden vernietigd? Wij gaven dit aan het leven, waardoor wij spreken, door — ook al zouden de sprinkhanen uit het Oosten het moeten doen, dan nog zou en moest uw beul verliezen, want Christus leeft. Wij hebben voorspeld dat gij zoudt hongeren en dat gij geen hout meer zoudt hebben om uw lijken te begraven. Wij hebben voorzien en voorspeld hoe het eens zou gaan en schreven daarvoor het boek „*De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien*.” Zegt het u niets? Om dat te kunnen, mijn zusters en broeders, is er in de hemel een groot plan op gemaakt.

Pentekening Jozef Rulof

Het Eeuwige Leven met Embryo

God leren kennen. Ge zult beleven, dat uw kleine volk een voelhorn is voor de mensheid en dat uw volk benadigd is door een cosmisch bewust. Uw kleine volk staat bijna voor de poorten van de lichtende hemelen, waarvan andere volken zichzelf nog moeten overtuigen, ja, die ze zelfs niet willen aanvaarden. Gij, als de hoogste soort voor deze ruimte, hebt die levensbewustwording beleefd. Gij zult zien, dat elk woord, dat ge ontvangen zal, boven uw menselijk vermogen gaat, dat gij een taal zult horen, die niet van u is, maar toch eenvoudig en kinderlijk, opdat de levensruimte tot uw eigen gevoelsleven zal spreken. En daartoe gaat de Eeuw van Christus met u hand in hand. Zij voert u tot de oneindigheid van God over de aarde heen en betreedt met u de astrale hemelen. Uw kleine volk zal deze bewijzen mogen schenken. Ge zult het zien en beleven en dan zult ge moeten aanvaarden, dat de hemelen voor u geopend zijn.

Ge hebt niet behoeven te wanhopen, ook al is uw leven geslagen, ook al zijn velen van u gemarteld, zo erg dat het sterven volgde. Maar ik zeg u: niet één van hen is gestorven, want een dood is er niet! Dat heeft Christus in Zijn Heilig Evangelie al vastgelegd: Een dood is er niet en wanneer wij straks „*De Volkeren der Aarde*” tot u brengen, dan zult ge beleven, dat er ook geen oorlog is geweest en dat er geen zonde is beleefd, maar dan gaan wij met u in tot het cosmisch heelal, dan treden wij met u de wetten van God in stoffelijke en geestelijke toestand, dan gaan wij in de waarachtigheid van Hem, Die niets anders geschapen heeft dan stoffelijke en geestelijke evolutie. Ge zult dan beleven, dat ge goden zijt. Ge zult beleven, dat ge als ziel uw leven hebt verstoffelijkt, maar dat ge daardoor bezig zijt het Goddelijke Al te verstoffelijken en eens die ruimte zult bevolken en bij Christus zult zijn. Niets moet er meer in u zijn, dat zal twijfelen, want het boek „*De Volkeren der Aarde*”, waarover wij spreken, draagt in zich de onmetelijkheid van God, want het begint bij het ontstaan van de eerste Goddelijke Openbaringen en het eindigt bij het einde der aarde als de laatste ziel als mens dan Moeder Aarde heeft verlaten. Dit beschrijvend beleven wij intussen myriaden levensgraden, niet alleen in de ruimte, doch vooral hier op aarde. Wij beleven daardoor uw eigen levensrecht als man en vrouw en dat van uw kind. Wij gaan door het oerwoud naar het blanke ras. Het verklaart u waarom er nog donkere rassen zijn en waarom gij tot het blanke ras behoort. Of denkt ge waarlijk dat God onrechtvaardig is? Waarom heeft de een alles ontvangen en de ander niets? Waarom is de een in staat te studeren en zich gereed te maken voor de massa, terwijl de ander in het krankzinnigengedicht wordt gestopt? Waarom beleeft de een el-

lende en de ander rijkdom, zo dat er wel van onrechtvaardigheid sprake moet zijn? U voelt, wanneer wij de levenswetten van een ziel als mens gaan beleven en ontleden, komen wij tot de persoonlijkheid en het waaraachtige ik van de ruimte!

Het is aan ons u één te maken met het leven. Ge zult niet alleen het verleden zien, maar ook het huidige stadium zal verdicht worden, tot elke levensgraad wordt verklaard. Adolf Hitler, die u niet zult hebben begrepen, zal voor u staan in zijn naakte ik. Ge zult door hem heen zien, want het licht van de Eeuw van Christus zal hem dooralen. En dan, wanneer wij voor de drieuiddigheid, hetgeen wij zeggen voor de heiligheid van God, Gods Zoon en Gods Geest, die, verpersoonlijkt door uw eigen bewustzijn, een vonk zijn van God, dan kunt ge aanvaarden, dat ondanks alles de hemelen voor u open staan, dat ondanks alles de engelen u hebben geholpen, dat de meesters, die het leven op aarde aan Gene Zijde hebben voortgezet, u hebben opgetrokken in uw leven. Wij als bewustzijn zullen u met uw toekomst verbinden en ge zult zien wat er is geboren, waarom er zoveel is geleden en waarom momenteel het woord gesproken kan worden. U zult beleven, dat God tot u is afgedaald en zegt: „Zie hier, Mijn leven, hebt lief, Ik ben uw vader en moeder, maar gij maakt deel uit van Mijn onmetelijkheid. Gij zijt bezig als ziel van Mijn ziel uw leven te verstoffelijken en te vergeestelijken. Ge zult terugkeren tot de miljoenen wetten en levensgraden, die ik voor u heb geschapen; ge zult terugkeren tot Mijn Ik-zijn, tot Mij, Die de God ben van al het leven.”

Dan gaan wij u met uw toekomstige tijd verbinden. Wij gaan over vele levens heen en brengen u naar het Koninkrijk Gods op aarde. Wij voeren u binnen in de Eeuw van Christus en doen de poorten open van het Koninkrijk Gods, waarover de Bijbel heeft gesproken, waarvoor vele profeten hun leven gaven en waarvoor zoveel anderen hun ziel en lichaam hebben ingezet, waardoor de ruimte is ontwaakt, waardoor het leven en uw maatschappij op aarde veranderen, waardoor gij de technische wonderen hebt verkregen en waarom de volkeren thans als kinderen van Israël tot eenheid willen komen.

Voelt ge, dat wij het onbegrijpelijke waarover ik spreek, dicht bij u willen brengen. Wij zullen het verstoffelijken. Als er mensen onder u zijn die wanhopen en niet kunnen geloven, dat het waaraachtige-ik tot hen spreekt, zeg ik, dat zij zullen moeten wachten totdat zij zover zijn. Als er onder u zijn, die de mensheid vertegenwoordigen door hun pen, zou ik tot hun willen zeggen: voel eerst aan, want er is meermalen op aarde gesproken en toch storte

later die heiligheid in. Wij voorspellen u, dat ge nimmer een streep hoeft te zetten onder hetgeen ge van ons zult vastleggen. Wij voorspellen u, dat ge nimmer spijt zult hebben van het woord, dat ge hebt verkregen, dat ge hebt uitgezonden. Gij zult zien en bewust worden, want wij schenken u het cosmische ik.

Van nu af aan begint de Eeuw van Christus voor de aarde. Als gij mij hebt gevolgd, moet het u duidelijk zijn, dat gij allen de Calvariëenberg zult betreden. Maar ook moet u duidelijk zijn, dat Christus nimmer het bewuste intellectualiteitsleven kon aanvaarden, want voor onze wereld kan alleen het kind dienen, het onschuldige kind, het waaraachtige leven dat wij kunnen bespelen, omdat wij met dat leven verbonden zijn. Ook wij zijn thans ziel van deze ziel, vonk van deze vonk, leven van dit leven. Ik ben één met Boeddha, met Mohamed, met Ramakrishna. Ik ben één met de Calvariëenberg en ik lig neergeknield, zoals Judas het heeft moeten doen, toen hij in zijn latere levens in Jeruzalem terugkeerde. Ik lig neergeknield aan de voeten van mijn Meester. Want ik wil dienen. Ik wil u geven wat ik mij mocht eigen maken, wat Moeder Maan mij als embryonaal leven gaf. Ik wil u geven wat de moederplaneet mij zond in stoffelijke toestand. Maar ik wil u eveneens tonen hoe de hellen en hemelen zijn ontstaan.

Mijn zusters en broeders, mijn geliefden, het doel van de Eeuw van Christus is u te verbinden met uw eigen levensgraad, u te doen ontwaaken voor uw eigen goddelijkheid. En dat zijn miljoenen levensgraden, die ge hebt beleefd en nog beleven zult.

Wij gaan u voor. Als wij straks aan de cosmologie van uw leven gaan beginnen en ge met ons waarlijk bewust de hemelen zult betreden, wij u voeren door de duistere werelden, de hellen, en verder gaan totdat de poorten van licht, de sferen, zich voor u openen, als ge uw vader en moeder, uw broeder, uw vrienden terugziet en ge hen tot u hoort spreken, als wij doorgaan tot aan de mentale gebieden en een ander planetenstelsel ons opvangt, moet het u duidelijk worden, dat wij u geen waanzin willen verkondigen, maar ge moet dan ruiterlijk aanvaarden en erkennen, dat de wijsheid boven het menselijk vermogen ligt en dat nog geen uwer haar heeft gekend, dat uw wijsgeer noch u zie-ner deze bewustzijnsphases heeft kunnen vaststellen. Maar voor uw leven en uw tijd is dit de eerste manifestatie. Het stelt voor u vast, dat de Eeuw van Christus is begonnen. Het wil voor u zijn het eeuwige leven. Het wil voor u zijn het hoger gaan in de geest; het zal worden het terugkeren tot God.

Als ik u zeide, dat er geen zonde is, als ik u zeide, dat er geen oorlogen waren en als ik u zeg, dat er geen verdoemenis is, kunt ge mij dan aanvaarden?

Het Woord, dat ge nu ontvangt is GODDELIJK!

MARJA RADJANY: „BOUWT AAN DIT GEESTELIJK HUWELIJK, MENS
EN GIJ ZIJT GELUKKIG !!”

***

GODDELIJKE WIJSBEGEERTE

III

Goddelijk waarachtig, lezer..... volgens de ontleding van het vorige de „Alwetten”..... „GOD” dus..... treedt thans naar voren, dat „Christus de „Alliefde”, de „Alrechtvaardigheid”, het „Altruïsme”..... hartelijkheid en welwillendheid..... het Universele Goddelijke denken en voelen vertegenwoordigt en wij als mens, al het leven in al de ruimten door God geschapen moeten aanvaarden! Nu staan wij voor uw kunsten en wetenschappen, uw geloof bovendien, uw menselijk denken en voelen en vooral, voor uw liefde! Hoe is nu uw liefde? Doordat gij niet wilt denken, komt er voor uw leven en persoonlijkheid ook geen verandering, blijft gij op een dood punt staan. Zoals uw denken nu is, is uw liefde. Wij betreden elke kunst door uw liefde. Wij krijgen geluk te beleven door de liefde. Maar is dat waarheid? Néén, zeggen wij, uw gevoelsleven is het thans!

Nu lezer, ontleden wij voor uw leven en liefde, de Goddelijke Persoonlijkheid. Dus „GOD” als een Persoonlijkheid, als gevoelsleven! En wat hebt gij thans van Zijn persoonlijkheid en Zijn gevoelsleven?

Dát is uw eigen bezit, waardoor gij in deze armoedige maatschappij handelt, een taak verricht, leeft, een huisje hebt, uw vrouw en uw man is, uw kinderen. Geld is nu uw bezit? Het bezit in deze maatschappij? Of is het uw geloof, uw godsdienst? Gij bepaalt nu uw eigen hoogte, uw diepte, uw denken en voelen, uw naamkaartje legt u voor God open en bloot, door uw denken en voelen, aan Zijn voeten neer en „GOD”, thans als gevoelsleven, als Persoonlijkheid gezien, ziet het, weet het ineens, waardoor Christus zei: eerder gaat een „kemel” door het oog van een naald, dan een rijke der Aarde”..... dat krijgt thans betekenis, doch hebt ge dit voor uw eigen leven begrepen?

Luister nu even en gij krijgt een beeld hoe wij thans denken.

Vertelt ons wat gij doet en wij kennen u! Vertelt ons waaraan gij denkt en wij ontleden uw ganse „ikje”! Toont ons waar gij leeft en wij kennen u! Toont ons uw vrienden en wij kennen u van „a tot z”! Uw ganse ziel legt u open en bloot voor ons denken en voelen en onfeilbaar dalen wij in uw zieleleven af, omdat wij nu al de levenswetten voor uw gevoelsleven kennen en bovendien voor uw persoonlijkheid! Doet u aan kunst? Wij ontleden uw denken en voelen en weten onfeilbaar, welke gevoelsgraad voor God en de mens, deze maatschappij, gij bezit en vertegenwoordigen zult, kunt! Doet u aan studie, wij kennen

uw persoonlijkheid, wij kennen al uw astronomen en psychologen, uw Godsdiensten, de onze vanzelfsprekend! Wij kennen thans elke handeling, door de mens vergeestelijkt en verstoffelijkt omdat wij „GOD” kennen! En nu denkt u, waanzin, doch wéér, wij zullen u dat door deze artikelen bewijzen!

Wij kennen elke film, al uw boeken, onfeilbaar kunnen wij zeggen, dat gevoelsleven spreekt door het boek, omdat wij de „Goddelijke Liefde” mochten leren kennen en thans geestelijk-wetenschappelijk de Liefde van Christus voor de mens beleven!

En die liefde is omvatend, omvat al de mensen en de ruimten!

Al het denken en voelen nu, door de mens verstoffelijkt, krijgt nu betekenis voor de ziel, het leven van de mens, doch dat wordt vertegenwoordigd door het gevoelsleven, de persoonlijkheid van de mens, man en vrouw. En nu uw huwelijk? Nóg schept ge en baart gij, mens! Voelt u het al, lezer?

Wij weten, dat de mens thans... luister nu goed..... het schaduwbeeld ondergaat van en vóór God, van de werkelijkheid, dus het Goddelijk baren en scheppen en noemt gij nog steeds „liefde”?! Wij ontnemen u de stoffelijke éénheid niet, doch wij moeten als mens aanvaarden..... dit is nu de Goddelijke Wijsbegeerte..... Socrates begon er aan te denken en met hem de anderen, zijn volgelingen..... dat wij nog steeds niets bezitten van die Goddelijke baring en schepping, dat nóg het organische éénzijn te maken heeft met het Goddelijke evoluerende scheppen en baren!!

Duidelijker even..... is dat, hetgeen gij als man en vrouw beleven gaat — uw organische éénzijn — Goddelijke liefde? Maakt u daardoor lezer, uw ziel als Goddelijke kern wakker? Geeft u onmiddellijk uw néén, dat kan niet, dan kunnen wij verder gaan of wij plaatsen u nog voor duizenden bewijzen en hebt gij niet ons, doch de God in u te aanvaarden en valt uw menselijke ja over uw lipjes! Kust ge geestelijk of lichamelijk, lezer? U hoort het nu, bewijzen zijn het! Nog iets anders. Hebt ge door uw hersens lief of door uw gevoelsleven? Hebt gij verstandelijk lief of hebt gij geestelijk lief? Wij zeiden het reeds, de mens in deze eeuw „kust” anders, deze mens is nu door zijn liefde berekend, vroeger kuste men anders, lezer, u bent ook door uw liefde, uw kus gesplitst, u kust maar eens in uw leven wellicht-geestelijk-ruimtelijk soms! Daarvan kent u géén wet, uw gevoelsleven is daarvoor nog onbewust! Niet alléén nu, dat wij in staat zijn uw liefde te ontleden, ook uw gevoelsleven en uw persoonlijkheid.

Al hetgeen gij nu dagelijks beleven zult en kunt..... leeft óm uw gevoelsleven en persoonlijkheid,

nú echter, gij weet dit beslist en zeker..... staat ge voor „Christus”... en thans krijgt uw liefde geestelijke betekenis. Hoe is uw huwelijk? Loopt ge vast? Is er géén voortgang meer te zien? Millioenen mannen en vrouwen staan op en voor hun dood punt en kunnen wij veranderen, indien u zelf wilt!

Wij weten het thans, géén mens kan ons nu nog wijsmaken, dat hij geestelijk geluk bezit, is dat wel zo, dan staan wij voor de geestelijke-ruimtelijke persoonlijkheid, voor wien? De mens die God durft te bedenken en durft te bevoelen! Christus zei het toch: onderzoekt het goede en behoudt niet het kwade, doch denkt verder, ga tot God terug!

Wilt gij God, Christus en de Ingewijde wijs maken..... dat gij door uw denken geluk bezit, liefde? Ja zeker..... het zou dwaas zijn te zeggen, dat de mens géén geluk kan beleven. Immers, het dier kent zijn eigen geluk en zijn eigen liefde! Dat zegt nu, dat ook de mens dierlijke liefde kan beleven, doch is dat geestelijk geluk, ruimtelijke liefde? Is dat hetgeen u en haar uiteen rukt? Já... want de dierlijke graad voor de menselijke liefde slaat en trapt, mismaakt, liegt en bedriegt, steelt wat los en vast zit, wat vandaag nog liefde was, is morgen: er uit, ik wil niets meer van je weten, ik heb iets anders!! En dat is dagelijks te beleven, hoort ge dagelijks, hebt u het al eens moeten aanvaarden? Wij hadden dat kunnen voorkomen, met uw hulp en uw „wil” — of ook God staat machteloos!!

Wij hadden u een ander en hogere liefde kunnen schenken,

zomaar, kost u niets..... ook al zoekt gij de Aarde af naar uw vrouw en zij naar de man, de liefde, die u wellicht even vindt, de rest loopt zich door zichzelf toch te pletter. Wij hadden u een hogere liefde kunnen geven en dat kunnen er meer, dat kan uw dominee ook, uw psycholoog, paedagoog, leraar, Dr., professor, wanneer zij u voor Christus plaatsen, kunnen zij het ook en is te begrijpen! Is kinderlijk eenvoudig, doch wij gaan hoger, verder en daarvan weten zij weinig. Maar het houvast is er, Christus is het en niet de Islam, noch Mohammed, niemand anders is het, alléén Christus!!

Gij wilt dat niet weten? Goed, tot uw leven hebben wij het ook niet, spreken wij niet, zijn deze levenswetten ook niet, gij weigert lief te hebben en loopt u nu te pletter, gij weigert te evolueren! Maar met u en die weigeraars voor de liefde, dit buigen voor de mens, staat al het

leven in het Westen en het Oosten voor dit dode punt, omdat thans uw liefde géén ruimtelijke éénheid bezit, gij weigert hoger te gaan, gij weigert te ontwaken voor de liefde, het geluk, voor de mens op Aarde.

Is dit niet waarachtig??

Thans dus onze bewijzen!! De rijke vrouw zoekt haar liefde, doch loopt zich te pletter. Immers, gij kent het nu voor u zelf, dat organische, deze liefde, is spoedig oud en gij zoekt iets anders? Dan komt nu het te pletter lopen. Wellicht treft ge nu uw eigen soort, uw gevoelsgraad, uw eigen afstemming als gevoelsleven dus..... uw kunst, uw zingen en springen, uw sport, uw hobby’s in dit leven, waardoor gij even contact beleven kunt en, als er nu gevoelsliefde, dus de geestelijke in u aanwezig is, bouwt ge tezamen verder en kunt gij wat geluk beleven. Dat is waarheid, maar..... wie heeft het, wie blijft nu op een dood punt staan — indien gij tezamen weigert te leren denken voor de ruimte en uw Goddelijkheid?

Lezer..... uw titel, uw geboorte, uw afkomst dus, is nu reeds éénheid, daardoor kunt gij al liefde beleven, wanneer er ook Christus is. Maar... gij kent die mannen en vrouwen toch..... of bent u het zelf..... zij zoeken liefde! Kopen liefde! Ach, is dat in de eeuwen die voorbij gingen niet bewezen? Dat is niet mogelijk! Immers, gij hebt wel geld en bezit, doch die vervloekte armoedige zelfkennis in u is het, waardoor daar de man en hier de vrouw zegt: ik ga, ik stik hier, ik houd dit leven niet uit — ik vertrek en zie: de Barones en de Gravin zochten het bij moeder natuur en huwden een boerenjongen, met gevoel, met liefde, want stand en intellectuaiteit heeft voor Christus, noch voor „GOD” en Zijn ruimten betekenis en volgt alweer het te pletter lopen of iets anders, dat nietige gelukje is er ook voor de mens! Bent u daarmede tevreden? Er is véél meer op deze mooie Aarde te beleven en wel, de mens kan ook nu een Goddelijke liefde beleven.

Het is duidelijk, lezer..... door elke taak nu in dit leven, kunt ge uw liefde beleven en hebt ge ook geluk. Maar, steeds weer, bent u daarmede tevreden, nu wij weten, dat er Goddelijk geluk te beleven is? Christus zei het, maar Mohammed heeft dat niet gekund, hij bezat het bewustzijn van Christus niet!! Telkens weer dus, staan wij voor Christus! En altijd weer, wij behoeven dat niet meer te zeggen, moeten ook wij — het Oosten, Christus aanvaarden!! Dóór Zijn liefde en Zijn denken, Zijn levenswetten!

Wie bent u? Wat wilt u?

Liefde beleven en niets anders! Elk diertje gaat het om dit geluk en daarvoor leeft de mens! En de mens

bezit géén liefde, dit geluk niet, weten wij en is waarheid.

Man, vrouw, vaders en moeders, wat wilt ge thans? Weigert ge voor uw leven te ontwaken? Weigert ge nóg een goed boek te lezen, als dat boek uw godsdienst niet vertegenwoordigt? Mag dat niet? Voor God niet? Voor uw kerk niet? Wel, ga verder — dan bent u nog niet zover. Máár, hier ligt uw halt voor uw liefde en uw geluk.

Nietwaar..... doordat ge u zelf tot die geestelijke evolutie voert, is dit nu ook uw liefde. Uw kus, man, vrouw, wordt ruimtelijk diep! Uw liefde wordt universeel. Uw praten en denken wordt ruimte en thans uw menselijke éénzijn, de lichamelijke liefde? Die wordt Goddelijk, hoort het nu, wij ontnemen u niets, omdat de „ziel, de geest” voor de mens en van de mens, één zijn met het organisme, dat de „Tempel” is voor de ziel, de menselijke persoonlijkheid. Ga daar binnen, doch hoe wilt gij die Tempel binnen gaan? Door uw dierlijk, verstandelijke denken en gevoelsleven? Voelt u, waardoor de mens met méér gevoel, de mens die door geestelijk denken en voelen en vanzelfsprekend zijn liefde, thans struikelt? Voelt u, lezer, dat gij weigert — langer dat onevenwichtige gevoelsleven, dit dierlijke instinkt te aanvaarden? Dat zijn de moeders geworden met gevoel, door haar denken kwam zij zover, ook door de godsdienst, thans is geloof, hoop en liefde, één wereld, en, Christus staat tussen uw leven! Doordat de mens weigert te leren denken, staat hij niet alleen voor de maatschappij op zijn dood punt, bovendien voor zijn liefde en zijn geluk, waar toch wij mensen voor leven.

Het kan mij niet schelen, wat er in het Universum leeft, is thans doodlijk voor uw liefdelieven.

U schakelt nu uw leven uit. Gij remt u zelf en de uwen, want zij die wel willen denken, krijgen nu géén harmonie meer te beleven, u leeft nu langs elkaar, het loopt naar dit dode punt en straks? Gij sukkelst toch verder, uw geloof verbiedt u te gaan, maar, miljoenen huwelijken, man en vrouw, vaders en moeders..... beleven nu een afschuwelijke gevangenis, zij worden tergend geslagen en getrapt, ook al spreekt ge nog door uw maatschappelijke afkomst en ontwikkeling over (als er vrienden bij zijn niet waar): schat, lieverd... oogappal, wil je even zo vriendelijk zijn mij dat aan te reiken? Innerlijk denkt u iets anders en dat komt nog, als die vrienden maar verdwenen zijn, staat ge weer voor uw naakte wereld en uw eigen „ikheidje”.....! En die wereld is armoedig, zielloos klein, een kringetje is het slechts. Wat wilt ge mens? Lezer, wat wilt ge toch?

De rijken zoeken nu de aarde af. Wie geen cent bezit, beleeft zijn menselijke gevangenis. Man en vrouw worden nu geslagen, getrapt, vermoorden elkaar. Nietwaar? En dat nu lezer, alléén reeds, omdat de maatschappij op een dood punt staat, de levende geest voor het stoffelijke leven is onbewust, gij krijgt géén geestelijk voedsel te verwerken, de Universiteiten zijn nog niet zover? De radio verkoopt u kletspraat, gij krijgt door niemand iets voor uw Goddelijke geest, men laat u en uw vrouw doofstom verder gaan, en ze weten het voor zichzelf niet, uw geleerden moeten ook voor hun eigen liefde en ruimte nog ontwaken! Bewijzen zijn dit en u ziet het, wij weten het!

Waarom toch? Omdat gij als mens van uw Volk nog niet aan het universele denken wilt beginnen. Vrouwen en mannen zoeken naar liefde. De rijke vrouw kleedt zich rijk — de man vraagt haar: stap in..... wij

rijden vandaag naar ons geluk. Morgen lezer en overmorgen? Hij heeft haar Tempel bezoedeld! Hij stapte in een tempel van God, dat het menselijk lichaam is, onherroepelijk is dat zó..... daarin stapt hij zomaar ineens, van denken, liefdevol begripen en éénzijn heeft die man géén verstand, hij is een onbewust mens. En als zij, als vrouw en als moeder géén ruimtelijk denken, géén geestelijk gevoel bezit, haar persoonlijkheid arm is, ook al leeft zij onder haar „zijde”..... aanvaardt zij hem en zien wij nu..... gij weet het voor u zelf..... de dief bij de dief, de moordenaar bij de moordenaars..... doch beleven die mensen de geestelijke liefde? Zullen die mannen en moeders, vrouwen, Christus kunnen beleven? Ach, waar is uw verstand, gij weet het en dat zegt: door geld is dit Goddelijke alles niet te koop, Maharadja, Sultan, Keizer, Koning... Christus móét in uw leven ontwaken, het is nu de Goddelijke Wijsbegeerte, die man en vrouw tot die ruimtelijke zaligheid binnenvoert en is de mens geestelijk één, door stof en geest één en een kind van Zijn Vader en Christus!

Nu reeds de volgende stap, doch daar straks over..... Wanneer ge dus geestelijk wilt leren denken, verandert uw gevoelsleven en hierna eerst uw liefde! Leert nu te denken! Wat gij voor de maatschappij bezit, zegt nu niets, heeft géén betekenis. Ook al bent u Godgeleerde, het ruimtelijke denken is het. Het is uw geest verrijken en nu kust u anders, geestelijk is uw kus, uw woord is „wet” geworden! Want, lezer u weet dit zeker wel..... liefde is een Goddelijke wet en die wet tot de verstoffelijking brengen, dat leerde ons Christus! Wat is nu waarheid? Socrates staat nu voor uw levens. Wat voelt gij, moeder, vrouw, als je mij lief hebt? Doordat ik je bedrieg? Je slaat, snauwt en prikkelig bent?? Heb je mij daardoor lief? Als de man zichzelf wil verrijken krijgt de vrouw als moeder hem lief en tezamen zijn zij een Goddelijke Tempel, vertegenwoordigen zij God en Christus, hun Koninkrijk Gods”; zij vertegenwoordigen nu een plaats in Zijn Hemel; hoe gij het ook noemen wilt, eraan ontkomen kunt ge toch niet, gij zult er als man en vrouw eens aan moeten beginnen. Doe het nu, vandaag nog of gij loopt u te pletter.

Bouwt aan dit geestelijke huwelijk, mens en gij zijt gelukkig!!

Gij zijt nu liefde geworden. Zij een Nightingale en hij een Socrates, een Albert Schweitzer of een Boeddha. Er waren er Gode zij gedankt veel op aarde en zij gaven ons hun Goddelijke voorbeeld. Staat uw liefde op een ogenschijnlijk dood punt, lezer? Néén, dankt dan uw liefde, elke dag ervoor en u zelf kust hem in naam van Christus en gij krijgt ook Zijn zegen te beleven, nietwaar, Golgotha is het!

Nogmaals..... lezer..... dit is van ons, niet van uw Westen! Maar, wij weten het, er leven onder uw midden denkers van cosmische betekenis, wij kennen die levens, wij zijn allen één! Voor nu zijn wij Oosters denkende, door de schepping, tot God terug en hebt gij en hebben wij te aanvaarden. Leert denken, universeel denken en gij krijgt geluk en liefde te beleven. Morgen ontmoet u die andere wereld, ja zeker, die wereld als mens wacht al zo lang, meisje. Jongens..... begin er aan, de vaders van u hebben hun liefde versnipperd! Is dat zo? Maakt dit voor u zelf uit. Tot straks..... de kunsten en de wetenschappen krijgen thans onze ontleding.

Copyright Europese Heraut.

Het woord Uw Pinksteren

Bestelt nog heden :

„De Volkeren der Aarde”

door — Gene — Zijde — bezien

In de Himalaya

kreeg ik het eerste contact te beleven . . .

Het was in 1952, enkele maanden voor zijn stoffelijk heengaan, dat JOZEF RULOF voor het eerst een serie artikelen liet plaatsen in het „Heemstedse Nieuwsblad”, het blad, waaruit later de Europese Heraut voortkwam. Deze artikelenserie, die in slechts korte tijd aangroeide tot een omvangrijk werk, een temperamentvol meesterlijk college over de Goddelijke Wijsbegeerte, toegelicht en getoetst aan het hedendaagse leven van mens en maatschappij, verscheen onder de titel: „2000 Jaar Menselijke Ontwikkeling” door..... Marja Radjany!

Dus — Marja Radjany was een pseudoniem voor JOZEF RULOF?

Toen het eerste artikel verscheen (September 1952), bracht de redactie een korte inleiding en verklaarde:

„MARJA RADJANY heeft jaren in het verre Oosten doorgebracht en daar een hoge graad van geestelijke ontwikkeling beleefd en aanvaard. Thans brengt hij een verder leven in Holland door. Als een hoge uitzondering is ons blad in staat gesteld een artikelenserie van zijn hand te verkrijgen en velen zullen met aandacht hiervan kennis nemen.....”

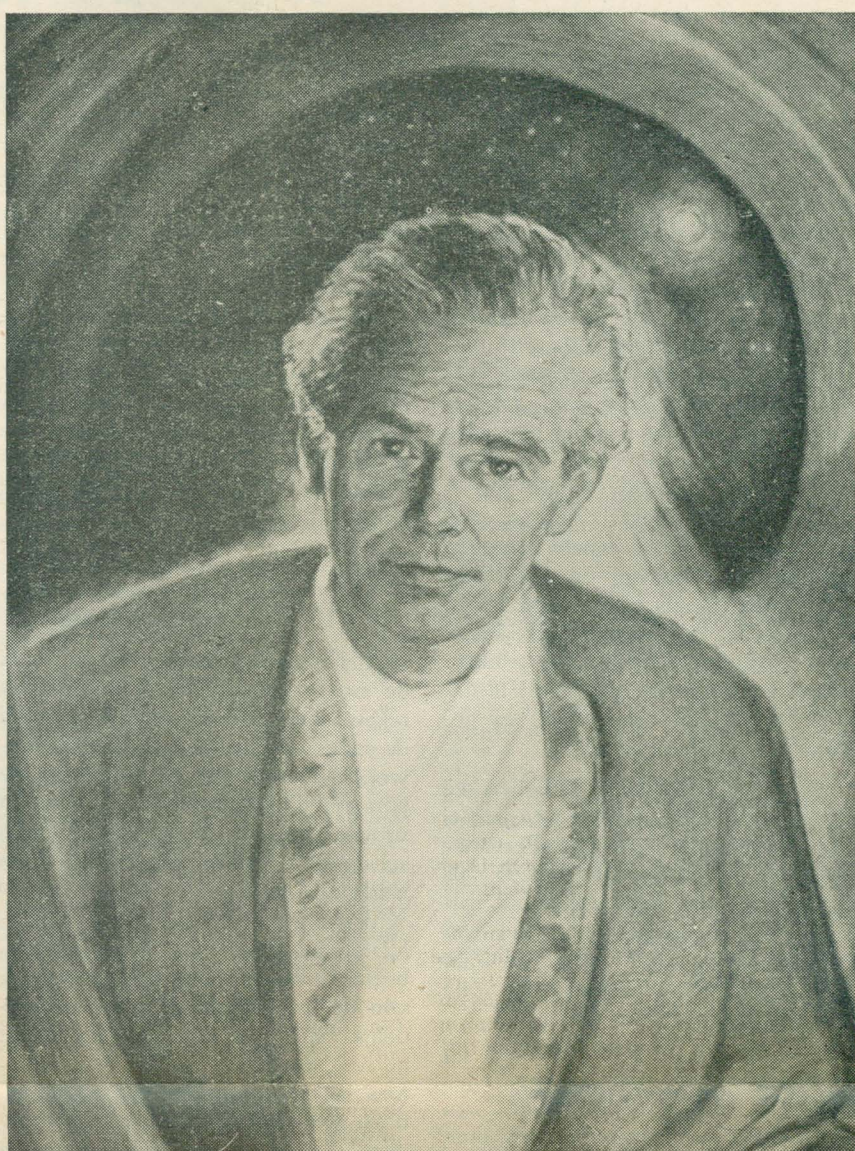
Gezien de grote belangstelling die deze bijzondere publicaties hebben ondervonden, zijn de verwachtingen van de redactie inderdaad niet teleurgesteld. Maar, het lijkt ons nu toch noodzakelijk, om op dit pseudoniem — dat in wezen geen pseudoniem was — nader in te gaan. Het is hier in het belang van de krant, van ons werk, en het wordt ook voor onze lezers duidelijker en voorkomt misschien verkeerde veronderstellingen. Want de auteur Jozef Rulof — de „ingewijde” — maakte daarbij gebruik van één van zijn vorige levens, in het Oosten doorgebracht, en het zal u bij het lezen dezer, voor een breder publiek bestemde artikelen, wel duidelijk worden, waarom hij de „Oosterling” liet spreken, en niet het bekende schrijvers- en schilders-medium Jozef Rulof uit Den Haag!

Deze hartstochtelijke pleidooien brengen een climax der REDE, die u niet zo gauw weer zult ontmoeten; ze zijn fel en meedogenloos, als zij op de tekortkomingen en gedragingen van de huidige mens en zijn maatschappij ingaan, maar ze zijn ook van een positief bezielende kracht, van een onbekende dynamiek, als de Oosterling, de ingewijde, aan het woord is om het mensdom op te trekken in de liefdesleer van CHRISTUS, in het denken en voelen van een cosmisches bewuste.

Voor deze confrontatie leende zich het leven en denken van de Oosterling beter, dan „het profetschap in eigen land”! Waarheid, geachte lezer, ook dat wijst op een masker, op een der vele kleinzielige en bekrompen karaktertrekken van onze maatschappij. JOZEF RULOF was geen doctor in de letteren, geen professor, geen ridder in de orde van..... maar was slechts een „ingewijde”, een graad dus, een universele graad, waarvan slechts de Ruimte haar diepe betekenis kent en aanvaardt. Mogen de navolgende woorden van de Oosterling MARJA RADJANY u overtuigen van zijn „Recht op de Rede”, als hij u vraagt: „Wat wilt gij, mens der Aarde beginnen? Waarheen voert uw weg?”, en hij vervolgt dan:

In de Himalaya kreeg ik het eerste contact te beleven voor mijn ziel, mijn geest en persoonlijkheid. Vandaar trok ik verder, kreeg mijn tweede aanraking te zien in Thibet, bij hen, die het „weten” bezitten en kon ik beginnen om vragen te stellen. Daar, hoog in de bergen, leefden zeven mannen bijeen — afgezonderd van de massa, zichzelf dienende of wel de mens, de mensheid, waarvoor, zoals zij het mij vertelden, zij dachten, leefden, een taak volbrachten. De opperste, hoogste gevoelsgraad van deze zielen, was een man van ongeveer zeventig jaar, de Meester, de bewuste, de geveugelde, zoals de anderen mij gaven en ik kreeg te aanvaarden... die telkens weer, wanneer voor hem de boodschap kwam — zich neerlegde, uitging, uitging door een andere, grote macht, die de mens nog niet kent en nu, vrij van zijn organisme, reizen maakte waardoor hem het leven voor zichzelf en het leven van God werd verklaard. En dat volgden zij reeds dertig jaar, alleen daar in de bergen, tot éénheid gekomen met Moeder Natuur..... een ruimtelijke éénheid, die alles bezat, het voedsel voor de ziel, de geest, de geboorte en het sterven van en voor de mens, kortom alles, voor elke godsdienst het weten bezat, verstoffelijkte.

Mijn eerste vraag luidde: mag ik hier blijven om vragen te stellen? Já zeker, was het antwoord, doch be-

Detail houtskooltekening P. B. Schreiber

Jozef Rulof

gint te denken. Wij zullen U leren hoe te moeten denken. En nu waarde lezer, mijn eerste schrik.

„Denkt, doch vrij van al de bestaande, stoffelijke wetten, wetten, die door de mens werden geschapen, doch die géén bestaansmogelijkheid bezitten.” Ik vroeg onmiddellijk: welke zijn dat?

„Wel... was het antwoord... luister... In de eerste plaats ben ik het, de jongste van allen in deze leer — de Goddelijke Wijsheid — die U voor uw, dit leven, moet antwoorden, hebt gij dit van mij verwerkt, dan kunt U het woord van de anderen ontvangen. De mens spreekt over verdoemdheid, over doodgaan, doch wij hebben moeten aanvaarden, dat er géén verdoemdheid is, noch van doodgaan is er sprake! Er is geen dood! Heel de mensheid heeft het over sterven, noch immer is de ziel, noch de geest voor al het leven van God, gestorven, dat bestaat niet in zijn ruimten en wil zeggen, dat wij een rechtvaardige „God” mochten leren kennen en deze is „Liefde” gebleven!”

Ik vroeg: „En dat is te bewijzen?” „Ja zeker, niet alleen dat, doch wij hebben die fundamenteen reeds jaren terug, gelegd. De Bijbel begint met fantastische gezegden, ook voor Mohammed geldt dat, waar wij ook zagen en luisterden, daar spreken de mensen over onwaarheden, een bewijs, dat de mens zijn God nog niet kent. Die bewijzen werden door de Meester ontvangen! Ze werden beleefd, achter dit stoffelijke leven bevindt zich de geestelijke, de éneindige, de éeuwigdurende wereld, waar de mens leeft en verder gaat, totdat de mens, man en vrouw zijn hoogste stadium heeft bereikt, en nu vanzelfsprekend het „AL” moet zijn.

„En dat weet U?” „Wij zijn zover, die fundamenteen werden gelegd, wij kregen die bewijzen door de Meester en konden wij, als gij thans doet, onze vragen stellen. Op deze manier, hebben wij, al het bestaande op Aarde kunnen volgen en mogen ontleden, zodat wij nu kunnen zeggen: wij kennen onze God en de „GOD” voor al het leven, de God van ’t Universum en de anderen door Hem geschapen! Wat is nu ziel, geest, gevoel, wat zijn geestelijke werelden, wat zijn hellen en hemelen, wat is de wedergeboorte, waarvoor leven de Volken der Aarde en wat willen al die Volken beginnen? Waardoor schiep God de ziekten, de waanzin, krankzinnigheid, de psychopatie, de melaatsheid, ga verder! Waarom? Wij kregen antwoord, het „weten”, dat niet God die ellendige zaken heeft geschapen, doch de mens, de psychopatie bovendien, kortom al de narigheden, waardoor de mens tijdens zijn stoffelijke bestaan geslagen werd, mismaakt werd, al die ónmenselijke zaken kregen een ander licht en konden wij weer verder!”

„Hoe diep hebt U de wetten van God mogen aanboren?”

Het antwoord kwam en ik kreeg te horen: „Er zijn voor dit Universum géén vragen meer, die wij niet hebben gesteld en wij kregen het antwoord.”

„Hebt U dit alles vastgelegd?”

„Ja zeker, de eerste boeken, indien U het zo wilt zien, liggen gereed. Géén woord is er verloren gegaan, wij hebben die taak volbracht, doch de tijd zal bepalen wanneer de mensheid het „weten” zal ontvangen, ook dat ligt in de handen van de Meester.”

„Is uw voelen en denken alleen voor het Oosten?”

„Nee, het omvat de Aarde, de mensheid, geloof me, wij, als Oosterlingen hebben „Christus” moeten aanvaarden, het bevel van het hoogste waarvoor wij dienen of wij hadden geen verder contact mogen genieten.”

„Dus toch?”

„Uw — dus toch — is vanzelfsprekend!! Hij is het allerhoogste voor dit Universum en de andere werelden, die door Zijn leven en weten werden verlicht. Ik denk nu Universeel, dus cosmisches, doch kan terugkeren tot uw denken en voelen en betreden wij het leven van de mens op aarde, de Universiteiten, geloof mij, al de kunsten en wetenschappen.”

„Wat zal ik doen, kunt U mij raad geven?”

„De Meesters aanvaarden géén adepten meer, wij zijn zo ver gekomen, dat dit niet meer nodig is. Maakt U hier gereed voor het Westen, voor het Oosten, voor de mensheid, leer hier hoe te moeten denken en gij kunt verder gaan. Daarvoor krijgt gij onderricht, besteedt uw jaren hier voor die ontwikkeling en stelt uw vragen, mediteert... dag en nacht, wij zullen U daarbij helpen en uw leven dienen.”

Lezer... twintig jaar van geheiligd één-zijn gingen er voorbij. Dag en nacht werden mij de vragen beantwoord, kreeg ik mijn ruimtelijke voedsel te beleven, Meester ná Meester gingen heen en betraden hun geestelijke ruimten. Niet één uur, ná hun stoffelijke hééngaan, of zij waren één met hun gevoelsleven, hun persoonlijkheid, zij konden zich verbinden en éénmaken met ons, zoals dat — gelooft het — ook het oude Egypte heeft gekend, een éénzijn van mens tot mens, van ziel tot ziel, gevoel tot gevoel, een Goddelijk contact voor mens, dier en al het leven van de Aarde, wij leefden in die éénheid en gaven ons aan die geheiligde wetten volkomen over. Toen ik dat alles had mogen ontvangen, vertrok ik, reisde terug, bezocht ’t Westen, leerde er en begreep eerst toen, hóé ónbewust de massa nog is. Al die jaren moest ik zwijgen! Tot nu!,..... Thans is dat ogenblik gekomen!